

I. DISPOSICIÓN XERAIS

XEFATURA DO ESTADO

12329 *Lei 28/2014, do 27 de novembro, pola que se modifican a Lei 37/1992, do 28 de decembro, do imposto sobre o valor engadido; a Lei 20/1991, do 7 de xuño, de modificación dos aspectos fiscais do réxime económico fiscal de Canarias; a Lei 38/1992, do 28 de decembro, de impostos especiais, e a Lei 16/2013, do 29 de outubro, pola que se establecen determinadas medidas en materia de fiscalidade ambiental e se adoptan outras medidas tributarias e financeiras.*

FELIPE VI
REI DE ESPAÑA

Saiban todos os que a viren e a entenderen que as Cortes Xerais aprobaron e eu sanciono a seguinte lei.

PREÁMBULO

I

No marco da reforma do sistema tributario que se aborda, esta lei incorpora diversas modificacións no ámbito da imposición indirecta, en concreto na norma reguladora do IVE e na de impostos especiais, co obxecto de adecualas, en maior medida, á normativa comunitaria, tratando de establecer un marco xurídico máis seguro, potenciando a loita contra a fraude fiscal e, finalmente, flexibilizando e mellorando o marco fiscal de determinadas operacións.

Como se indicou, o imposto sobre o valor engadido modifícase, en primeiro lugar, tendo en conta, por unha banda, a necesidade de adaptar o texto da Lei 37/1992, do 28 de decembro, do imposto sobre o valor engadido, á Directiva 2006/112/CE do Consello, do 28 de novembro de 2006, relativa ao sistema común do imposto sobre o valor engadido, a Directiva do IVE, na súa redacción dada pola Directiva 2013/61/UE, do 17 de decembro de 2013, polo que respecta ás rexións ultraperiféricas francesas e, en particular, a Mayotte, e pola Directiva 2008/8/CE, do 12 de febreiro, no que respecta ao lugar da prestación de servizos, que introduciu, entre outras, unhas novas regras de localización aplicables aos servizos de telecomunicacións, de radiodifusión e televisión e electrónicos, prestados a destinatarios que non teñan a condición de empresarios ou profesionais que actúa como tal, aplicables a partir do 1 de xaneiro de 2015.

Doutra banda, a necesidade de axuste á Directiva do IVE vén dada pola obriga de executar diversas sentenzas do Tribunal de Xustiza da Unión Europea, que inciden de forma directa na nosa normativa interna, así como do axuste ao ditame motivado da Comisión Europea do 24 de outubro de 2012, relativo á exención aos servizos prestados polos fedatarios públicos en conexión con operacións financeiras exentas.

En segundo lugar, en prol do principio de seguridade xurídica, un importante número de modificacións teñen en común a mellora técnica do imposto, ben aclarando algún aspecto da tributación, ben suprimindo determinados límites ou requisitos, no ámbito de discreción que a Directiva do IVE lles permite aos Estados membros, como é o caso do réxime da non suxeición ao imposto.

Xunto ao anterior, un terceiro grupo de modificacións veñen motivadas pola loita contra a fraude, como o establecemento de novos supostos nos cales é de aplicación a denominada «regra de investimento do suxeito pasivo» ou as modificacións vinculadas ao ámbito da normativa alfandegueira.

Por último, recóllese un conxunto de normas que flexibilizan determinados límites ou requisitos, de novo conforme a marxe que a Directiva do IVE lles outorga aos Estados membros, como a ampliación do prazo para poder modificar a base imponible nos casos de empresarios ou profesionais que teñan carácter de pequena e mediana empresa, ou nos casos de empresarios acollidos ao réxime especial do criterio de caixa, a inclusión de determinados supostos que posibilitan a obtención da devolución a empresarios non establecidos das cotas soportadas do imposto sen suxeición ao principio de reciprocidade, etc.

Así, polo que respecta ao contido das modificacións realizadas, cabe sinalar:

En primeiro lugar, o axuste á Directiva do IVE máis importante obedece aos cambios derivados da aplicación, a partir do 1 de xaneiro de 2015, das novas regras de localización dos servizos de telecomunicacións, de radiodifusión e televisión e das prestacións de servizos efectuadas por vía electrónica, cando se presten a unha persoa que non teña a condición de empresario ou profesional que actúa como tal, por canto os ditos servizos pasan a gravarse no lugar onde o destinatario do servizo estea establecido ou teña o seu domicilio ou residencia habitual, independentemente do lugar onde estea establecido o prestador dos servizos segundo a previsión que para tal efecto recolle a Directiva do IVE. A partir da dita data, polo tanto, todos os servizos de telecomunicacións, de radiodifusión ou televisión e electrónicos tributarán no Estado membro de establecemento do destinatario, tanto se este é un empresario ou profesional ou ben unha persoa que non teña tal condición, e tanto se o prestador do servizo é un empresario establecido na Comunidade ou fóra desta.

Consecuencia do anterior, a tributación dos servizos referidos, nos casos en que o destinatario non ten a condición de empresario ou profesional que actúa como tal, regulábase exclusivamente no artigo 70 da Lei do imposto a partir da data mencionada.

Xunto á regulación que se incorpora á Lei 37/1992, os suxeitos pasivos deben ter en conta a normativa comunitaria que desenvolve a Directiva do IVE neste aspecto e que resulta directamente aplicable en cada un dos Estados membros, o Regulamento de execución (UE) n.º 1042/2013 do Consello, do 7 de outubro de 2013, polo que se modifica o Regulamento de execución (UE) n.º 282/2011 no relativo ao lugar de realización das prestacións de servizos.

Como consecuencia das novas regras de localización dos servizos de telecomunicacións, de radiodifusión ou de televisión e electrónicos, modifícase o réxime especial dos servizos prestados por vía electrónica a persoas que non teñan a condición de empresarios ou profesionais que actúan como tales por parte de provedores non establecidos na Unión Europea, réxime que se amplía aos servizos de telecomunicacións e de radiodifusión ou de televisión, que pasa a denominarse «réxime especial aplicable aos servizos de telecomunicacións, de radiodifusión ou de televisión e aos prestados por vía electrónica por empresarios ou profesionais non establecidos na Comunidade» (réxime exterior á Unión). Este réxime, de carácter opcional, constitúe unha medida de simplificación, ao permitirilles aos suxeitos pasivos liquidar o imposto debido pola prestación dos ditos servizos a través dun portal web «xanela única» no Estado membro en que estean identificados, co que se evita que teñan que rexistrarse en cada Estado membro onde realicen as operacións (Estado membro de consumo). Para se poder acoller a este réxime especial, o empresario ou profesional non debe ter ningún tipo de establecemento permanente nin obriga de rexistro para os efectos do imposto en ningún Estado membro da Comunidade.

Xunto ao réxime especial anterior incorpórase un novo denominado «réxime especial aplicable aos servizos de telecomunicacións, de radiodifusión ou de televisión e aos prestados por vía electrónica por empresarios ou profesionais establecidos na Comunidade pero non no Estado membro de consumo» (réxime da Unión), que resultará aplicable, cando se opte por el, aos empresarios ou profesionais que presten os servizos indicados a persoas que non teñan a condición de empresarios ou profesionais que actúan como tales, en Estados membros nos cales o dito empresario non teña a súa sede de actividade económica ou un establecemento permanente. Nos Estados membros en

que o empresario se encontre establecido, as prestacións de servizos de telecomunicacións, de radiodifusión ou de televisión e electrónicos que preste a persoas que non teñan a condición de empresarios ou profesionais que actúan como tales suxeitaranse ao réxime xeral do imposto.

No «réxime da Unión», o Estado membro de identificación debe ser necesariamente o Estado membro en que o empresario ou profesional establece a sede da súa actividade económica ou, en caso de que non teña a sede da súa actividade económica na Comunidade, o Estado membro no cal conte cun establecemento permanente; cando teña un establecemento permanente en máis dun Estado membro, poderá optar como Estado membro de identificación por calquera dos Estados en que teña un establecemento permanente.

No «réxime exterior á Unión», o empresario ou profesional poderá elixir libremente o seu Estado membro de identificación. Neste réxime, ademais, o Estado membro de identificación tamén pode ser o Estado membro de consumo.

Ambos os dous réximes especiais, a ampliación do réxime existente e o «réxime da Unión», entran en vigor a partir do 1 de xaneiro de 2015; trátase de dous réximes opcionais en que a alternativa, se se exerce, determina que o réxime especial se aplicará a todos os servizos que se presten en todos os Estados membros en que proceda.

Cando un empresario ou profesional opte por algún dos réximes especiais, segundo o que resulte procedente, quedará obrigado a presentar trimestralmente por vía electrónica as declaracións liquidación do imposto, a través da xanela única do Estado membro de identificación, xunto co ingreso do imposto debido, e non poderá deducir na dita declaración liquidación cantidade ningunha polas cotas soportadas na adquisición ou importación de bens e servizos que se destinen á prestación dos servizos aos cales se lles aplique o réxime especial.

Xunto á regulación que se incorpora á Lei 37/1992, o suxeito pasivo debe ter en conta tamén neste punto a normativa comunitaria que desenvolve a Directiva do IVE neste aspecto e que resulta directamente aplicable en cada un dos Estados membros, o Regulamento de execución (UE) n.º 967/2012 do Consello, do 9 de outubro de 2012, polo que se modifica o Regulamento de execución (UE) n.º 282/2011 no que atinxe aos réximes especiais dos suxeitos pasivos non establecidos que presten servizos de telecomunicacións, de radiodifusión e televisión, ou por vía electrónica a persoas que non teñan a condición de suxeitos pasivos.

En segundo lugar, dentro do principio de axuste á Directiva do IVE, incorpórase unha serie de modificacións derivadas da necesidade de adaptar a normativa interna á xurisprudencia do Tribunal de Xustiza da Unión Europea:

– A Sentenza do Tribunal de Xustiza da Unión Europea do 17 de xaneiro de 2013, no asunto C-360/11, coñecida comunmente como a sentenza de «produtos sanitarios», determina que se deba modificar a Lei do imposto no que se refire aos tipos aplicables aos produtos sanitarios.

Os equipamentos médicos, aparellos, produtos sanitarios e demais instrumental, de uso médico e hospitalario, son o groso de produtos máis afectados pola modificación do tipo impositivo, ao pasar a tributar, con carácter xeral, do tipo reducido do 10 por cento do imposto ao 21 por cento, e mantense exclusivamente a tributación por aquel tipo para aqueles produtos que, polas súas características obxectivas, estean deseñados para aliviar ou tratar deficiencias, para uso persoal e exclusivo de persoas que teñan deficiencias físicas, mentais, intelectuais ou sensoriais, e cuxa relación se incorpora a un novo punto oitavo ao anexo da Lei do imposto.

A listaxe de produtos que se relacionan no novo punto oitavo do anexo incorpora produtos destinados exclusivamente a persoas con discapacidade, como aparellos que están deseñados para uso persoal e exclusivo de persoas con deficiencia visual e auditiva, con outros onde pode resultar un uso mixto, ben que cunha clara e obxectiva utilidade para persoas con discapacidade.

– A Sentenza do Tribunal de Xustiza da Unión Europea do 26 de setembro de 2013, no asunto C-189/11, relativa ao réxime especial das axencias de viaxe, comporta a obriga de modificar a regulación deste réxime especial.

Á marxe das modificacións obrigadas pola sentenza citada, introdúcese a posibilidade, para exercer operación por operación, de aplicar o réxime xeral do imposto, sempre e cando o destinatario das operacións sexa un empresario ou profesional que teña, nalgunha medida, dereito ben á dedución, ben á devolución das cotas soportadas do imposto; para tal efecto tívose en conta a regulación do réxime especial que teñen outros Estados membros, en concreto, nos casos en que o destinatario do réxime é un empresario ou profesional.

– Consecuencia da sentenza do Tribunal de Xustiza da Unión Europea do 19 de decembro de 2012, asunto C-549/11, modifícase a regra de valoración das operacións cuxa contraprestación non sexa de carácter monetario, e fíxase como tal o valor acordado entre as partes, que terá que expresarse de forma monetaria, acudindo como criterio residual ás regras de valoración do autoconsumo.

– A Sentenza do 14 de marzo de 2014, no asunto C-151/13, determinou a necesidade de diferenciar as subvencións non vinculadas ao prezo, que non forman parte da base imponible das operacións, das contraprestacións pagadas por un terceiro, que si forman parte daquela.

– Supresión da exención aos servizos prestados polos fedatarios públicos en conexión con operacións financeiras exentas ou non suxeitas ao dito imposto.

Un terceiro grupo de modificacións teñen en común o axuste ou a mellora técnica do imposto. Así:

– Clarifícase a regulación das operacións non suxeitas consecuencia da transmisión global ou parcial dun patrimonio empresarial ou profesional, incorporando, para tal efecto, a xurisprudencia do Tribunal de Xustiza da Unión Europea de que se trate da transmisión dunha empresa ou dunha parte desta.

– En relación coa non suxeición das operacións realizadas polos entes públicos, establécese, dunha banda, a non suxeición dos servizos prestados en virtude das encomendas de xestión e, doutra, elévase a rango legal a doutrina administrativa dos denominados «entes técnico xurídicos», ben que se amplía o seu contido ao non exixir que determinados entes estean participados por unha única Administración pública; en todo caso, exíxese que sexan de titularidade integramente pública. Cumpridas estas condicións, a non suxeición aplicarase exclusivamente ás prestacións de servizos, realizadas polo ente público a favor de calquera das administracións públicas que participen nel, ou a favor doutras administracións públicas integramente dependentes das anteriores. En todo caso, hai que ter en conta que a non suxeición ten un límite na listaxe de actividades que contén o precepto cuxa realización implica que a prestación de servizos estea suxeita ao imposto.

Dado que a non suxeición ao imposto comporta a non deducibilidade das cotas soportadas pola adquisición de bens e servizos destinados á realización das operacións non suxeitas, aclárase, en relación coa modificación realizada na regulación dos entes públicos, que para os denominados entes públicos «duais», que realizan conxuntamente operacións suxeitas e non suxeitas ao imposto, a dedución, en aplicación da xurisprudencia do Tribunal de Xustiza da Unión Europea, das cotas soportadas pola adquisición de bens e servizos destinados á realización conxunta de ambos os dous tipos de operacións se realizará en función dun criterio razoable.

– Con efectos do 1 de xaneiro de 2015, esténdese a aplicación da denominada «exención educativa» aos servizos de atención a nenos no centro docente prestados en tempo interlectivo, tanto durante o comedor escolar coma en servizo de gardaría fóra do horario escolar; equipárase, para tal efecto, o tratamento no imposto destes servizos prestados polo centro docente, con independencia de que se realice con medios propios ou alleos.

– Suprímese a exención aplicable ás entregas e adxudicacións de terreos realizadas entre a Xunta de Compensación e os propietarios daqueles pola distorsión que causaba o

distinto tratamento para os efectos do imposto da actuación nos procesos de urbanización das ditas xuntas, segundo interviñesen na súa condición ou non de fiduciarias.

– Amplíase o ámbito obxectivo da aplicación da renuncia ás exencións inmobiliarias, ao non vincular esta á exigencia de que o empresario ou profesional adquirente teña dereito á dedución total do imposto soportado en función do destino previsible na adquisición do inmovible, ben que se exige que o dito empresario teña un dereito á dedución total ou parcial do imposto soportado ao realizar a adquisición ou en función do destino previsible do inmovible adquirido.

– As entregas de bens que deban ser obxecto de instalación ou montaxe antes da súa posta á disposición no territorio de aplicación do imposto tributarán como tales, con independencia de que o custo da instalación exceda ou non o 15 por cento en relación co total da contraprestación correspondente.

– Flexibilízase o procedemento de modificación da base imponible, de maneira que o prazo para poder realizar aquela en caso de debedor en concurso se amplía de 1 a 3 meses; no caso de créditos incobrables os empresarios que sexan considerados peme poderán modificar a base imponible transcorrido o prazo de 6 meses como se viña exixindo ata a data ou poderán esperar ao prazo xeral de 1 ano que se exige para o resto de empresarios.

Por outra banda, introdúcese unha regra especial para declarar un crédito incobrable, con respecto ás operacións en réxime especial do criterio de caixa, de tal maneira que se permite a modificación da base imponible por créditos incobrables cando se produza a devindicación do dito réxime especial por aplicación da data límite do 31 de decembro do ano inmediato posterior á data de realización da operación, sen ter que esperar a un novo transcurso do prazo de 6 meses ou 1 ano que marca a normativa, que se computará desde a devindicación do imposto.

– Amplíase o ámbito de aplicación da pro rata especial ao diminuír do 20 ao 10 por cento a diferenza admisible en canto a montante de cotas deducibles nun ano natural que resulten por aplicación da pro rata xeral en comparación coas que resulten por aplicación da pro rata especial.

– O réxime especial de devolucións a determinados empresarios ou profesionais non establecidos no territorio de aplicación do imposto nin na Comunidade, illas Canarias, Ceuta ou Melilla amplíase significativamente ao exceptuar a exigencia do principio de reciprocidade en determinadas cotas soportadas nas adquisicións e importacións de determinados bens e servizos, como os derivados dos servizos de acceso, hostalaría, restauración e transporte vinculados coa asistencia a feiras, congresos e exposicións.

– O réxime especial do grupo de entidades modifícase, con efectos do 1 de xaneiro de 2015, para incorporar a exigencia das tres ordes de vinculación, económica, financeira e de organización, ás entidades do grupo, axustándose así á dicción da Directiva do IVE. A vinculación financeira exige un control efectivo da entidade a través dunha participación de máis do 50 por cento no capital ou nos seus dereitos de voto. Non obstante o anterior, establécese un réxime transitorio que lles permitirá aos grupos existentes adaptarse aos novos requisitos ao longo do ano 2015.

Sínálase que as operacións realizadas neste réxime especial non poden terse en conta para os efectos de cálculo da pro rata común en caso de empresarios que realicen actividades en máis dun sector diferenciado, á marxe do réxime especial do grupo de entidades.

No ámbito das cotas do imposto sobre o valor engadido á importación, posibilitábase, remitindo ao seu desenvolvemento regulamentario, que determinados operadores poidan diferir o ingreso do imposto ao tempo de presentar a correspondente declaración liquidación e a través da inclusión das ditas cotas nela.

Diversas modificacións teñen por obxecto contribuír á loita contra a fraude, para cuxo fin:

– Se amplían os supostos de aplicación da denominada «regra de investimento do suxeito pasivo» á entrega de determinados produtos, en particular, os teléfonos móbiles, consolas de videoxogos, ordenadores portátiles e tabletas dixitais, nas entregas a un

empresario revendedor ou que excedan os 10.000 euros, así como prata, platino e paladio.

– Se crea un novo tipo de infracción relativo á falta de comunicación ou á comunicación incorrecta por parte dos empresarios ou profesionais destinatarios de determinadas operacións ás cales resulta aplicable a regra de investimento do suxeito pasivo, tratándose de execucións de obra para a construción ou rehabilitación de edificios ou urbanización de terreos e transmisións de inmobles en execución de garantía, dada a transcendencia das ditas comunicacións para a correcta aplicación do imposto e pola incidencia que pode ter respecto a outros suxeitos pasivos do imposto; a conduta sanciónase co 1 por cento das cotas devindicadas respecto ás que se produciu o incumprimento na comunicación, cun límite mínimo e máximo.

– Se establece un novo tipo de infracción relativo á falta de consignación das cotas liquidadas polo imposto á importación para aqueles operadores que poidan diferir o ingreso do imposto ao tempo da presentación da correspondente declaración liquidación.

– Se establece un procedemento específico de comprobación do IVE á importación, co obxecto de evitar a fraude neste ámbito, aplicable aos suxeitos pasivos que non cumpran os requisitos que se establezan para acceder ao sistema de diferimento do ingreso, os cales realizan o ingreso no momento da importación.

– Se estrutura o uso do réxime de depósito distinto do alfanegueiro para restrinxir a exención das importacións de bens que se vinculen ao dito réxime aos bens obxecto de impostos especiais a que se refire o punto quinto do anexo da lei, aos bens procedentes do territorio alfanegueiro da Comunidade e a determinados bens cuxa existencia vén establecida pola Directiva do IVE, aínda que se prevé que estes cambios entren en vigor o 1 de xaneiro de 2016.

Por último, incorpóranse diversas modificacións cunha mera finalidade aclaratoria, como a cualificación como bens corporais de certas transmisións de participacións ou accións en sociedades cuxa posesión asegure a atribución da propiedade ou disfrute dun inmovible, e outra serie de modificacións de carácter técnico que teñen por obxecto actualizar as referencias normativas e as remisións a determinados procedementos que se conteñen na Lei do imposto

Finalmente, cabe sinalar as modificacións realizadas no imposto xeral indirecto canario, que incorporan á regulación deste boa parte das efectuadas no imposto sobre o valor engadido, co fin de conseguir unha maior adecuación de ambos os dous tributos, aínda que tendo presente que as illas Canarias, aínda que forman parte do territorio alfanegueiro da Comunidade, non son un territorio incluído na harmonización dos impostos sobre o volume de negocios. Así mesmo, actualízanse varias das referencias normativas que se conteñen na norma.

II

A Lei 66/1997, do 30 de decembro, de medidas fiscais, administrativas e da orde social, introduciu no ordenamento, mediante a oportuna modificación da Lei 38/1992, do 28 de decembro, de impostos especiais, un novo imposto especial de fabricación, o imposto sobre a electricidade.

A Directiva 2003/96/CE do Consello, do 27 de outubro, pola que se reestrutura o réxime comunitario de imposición dos produtos enerxéticos e da electricidade, regulou por primeira vez no ámbito da Unión Europea a imposición sobre a electricidade, imposto que, como se indicou, xa se viña exixindo con anterioridade no Reino de España; pola súa vez, a Lei 24/2013, do 26 de decembro, do sector eléctrico, introduce modificacións no mercado do sector eléctrico, todo o cal aconsella realizar un proceso de revisión do imposto sobre a electricidade co obxecto de efectuar unha mellor transposición da directiva europea, así como para adecuar esta á nova normativa sectorial.

O novo imposto especial sobre a electricidade deixa de configurarse como un imposto sobre a fabricación, para pasar a ser un imposto que grava a subministración de enerxía eléctrica para consumo ou o seu consumo polos produtores daquela electricidade xerada

por eles mesmos. No correspondente rexistro territorial deberán inscribirse exclusivamente aqueles operadores que realicen as subministracións aos consumidores de electricidade, así como os beneficiarios de determinadas exencións e reducións da base impositiva, modificación coa cal se persegue unha redución dos custos administrativos, tanto para os distintos actores do mercado eléctrico como para a Administración, adaptándose a normativa ao establecido na Directiva da Unión Europea.

Así mesmo, ao abeiro do establecido nos artigos 2.4, 15 e 17 da dita directiva, e co obxectivo de manter a competitividade daquelas actividades industriais cuxa electricidade consumida represente máis do 50 por cento do custo dun produto, daquelas cuxas compras de electricidade representen polo menos o 5 por cento do valor da produción, así como daquelas actividades agrícolas intensivas en electricidade, establécese unha redución do 85 por cento na base impositiva do imposto especial sobre a electricidade, de forma análoga á xa recollida na Lei para a redución química e procesos electrolíticos, mineralóxicos e metalúrxicos.

Adicionalmente, modifícanse determinados preceptos da Lei 38/1992, do 28 de decembro, de impostos especiais, co obxectivo de dar unha maior seguridade xurídica, como o relativo á devindicación do imposto sobre hidrocarburos en relación co gas natural cando a subministración deste se realice no marco dun contrato de subministración a título oneroso; ou o artigo que regula as infraccións e sancións no ámbito dos impostos especiais, de modo que se discirna en que supostos é de aplicación o dito réxime sancionador e en cales o recollido na Lei 58/2003, do 17 de decembro, xeral tributaria.

Por outra banda, a Lei 16/2013, do 29 de outubro, pola que se establecen determinadas medidas en materia de fiscalidade ambiental e se adoptan outras medidas tributarias e financeiras, no seu artigo 5, aproba o imposto sobre os gases fluorados de efecto invernadoiro. Unha vez producida a súa entrada en vigor faise necesario, por un lado, realizar axustes técnicos de cara a lograr unha maior seguridade xurídica, definición dos conceptos de «consumidor final» e «revendedor» e, por outro, introducir novas exencións respecto de operacións non previstas na súa redacción inicial.

Artigo primeiro. Modificación da Lei 37/1992, do 28 de decembro, do imposto sobre o valor engadido.

Modifícase a Lei 37/1992, do 28 de decembro, do imposto sobre o valor engadido, nos seguintes termos:

Un. Os puntos dous e tres do artigo 3 quedan redactados da seguinte forma:

«Dous. Para os efectos desta lei, entenderase por:

1.º «Estado membro», «territorio dun Estado membro» ou «interior do país», o ámbito de aplicación do Tratado de funcionamento da Unión Europea definido neste, para cada Estado membro, coas seguintes exclusións:

a) Na República Federal de Alemaña, a illa de Helgoland e o territorio de Büsingen; no Reino de España, Ceuta e Melilla; e na República Italiana, Livigno, Campione d'Italia e as augas nacionais do lago de Lugano, en canto territorios non comprendidos na Unión Alfandegueira.

b) No Reino de España, Canarias; na República Francesa, os territorios franceses a que se refiren o artigo 349 e o artigo 355, número 1, do Tratado de funcionamento da Unión Europea; na República Helénica, monte Athos; no Reino Unido, as Illas da Canle, e na República de Finlandia, as illas Aland, en canto territorios excluídos da harmonización dos impostos sobre o volume de negocios.

2.º «Comunidade» e «territorio da Comunidade», o conxunto dos territorios que constitúen o «interior do país» para cada Estado membro, segundo o punto anterior.

3.º «Territorio terceiro» e «país terceiro», calquera territorio distinto dos definidos como «interior do país» no ordinal 1.º anterior.

Tres. Para os efectos deste imposto, as operacións efectuadas co Principado de Mónaco, coa illa de Man e coas zonas de soberanía do Reino Unido en Akrotiri e Dhekelia terán a mesma consideración que as efectuadas, respectivamente, con Francia, o Reino Unido e Chipre.»

Dous. Os ordinais 1.º, 4.º e 8.º do artigo 7 quedan redactados da seguinte forma:

«1.º A transmisión dun conxunto de elementos corporais e, de ser o caso, incorporais que, formando parte do patrimonio empresarial ou profesional do suxeito pasivo, constitúan ou sexan susceptibles de constituír unha unidade económica autónoma no transmitente, capaz de desenvolver unha actividade empresarial ou profesional polos seus propios medios, con independencia do réxime fiscal que á dita transmisión lle resulte de aplicación no ámbito doutros tributos e do procedente conforme o disposto no artigo 4, punto catro, desta lei.

Quedarán excluídas da non suxeición a que se refire o parágrafo anterior as seguintes transmisións:

- a) A mera cesión de bens ou de dereitos.
- b) As realizadas polos que teñan a condición de empresario ou profesional exclusivamente conforme o disposto polo artigo 5, punto un, letra c) desta lei, cando as ditas transmisións teñan por obxecto a mera cesión de bens.
- c) As efectuadas polos que teñan a condición de empresario ou profesional exclusivamente pola realización ocasional das operacións a que se refire o artigo 5, punto un, letra d), desta lei.

Para os efectos do disposto neste punto, resultará irrelevante que o adquirente desenvolva a mesma actividade a que estaban afectos os elementos adquiridos ou outra diferente, sempre que o adquirente acredite a intención de manter a dita afectación ao desenvolvemento dunha actividade empresarial ou profesional.

En relación co disposto neste punto, considerarase como mera cesión de bens ou de dereitos a transmisión destes cando non se acompañe dunha estrutura organizativa de factores de produción materiais e humanos, ou dun deles, que permita considerala constitutiva dunha unidade económica autónoma.

En caso de que os bens e dereitos transmitidos, ou parte deles, se desafecten posteriormente das actividades empresariais ou profesionais que determinan a non suxeición prevista neste punto, a referida desafectación quedará suxeita ao imposto na forma establecida para cada caso nesta lei.

Os adquirentes dos bens e dereitos comprendidos nas transmisións que se benefician da non suxeición establecida neste punto subrogaranse, respecto dos ditos bens e dereitos, na posición do transmitente en canto á aplicación das normas contidas no artigo 20, punto un, ordinal 22.º, e nos artigos 92 a 114 desta lei.»

«4.º As entregas sen contraprestación de impresos ou obxectos de carácter publicitario.

Os impresos publicitarios deberán levar de forma visible o nome do empresario ou profesional que produza ou comercialice bens ou que ofrezca determinadas prestacións de servizos.

Para os efectos desta lei, consideraranse obxectos de carácter publicitario os que carezan de valor comercial intrínseco nos cales se consigne de forma indeleble a mención publicitaria.

Por excepción ao disposto neste punto, quedarán suxeitas ao imposto as entregas de obxectos publicitarios cando o custo total das subministracións a un

mesmo destinatario durante o ano natural exceda os 200 euros, a menos que se entreguen a outros suxeitos pasivos para a súa redistribución gratuíta.»

«8.º As entregas de bens e prestacións de servizos realizadas directamente polas administracións públicas sen contraprestación ou mediante contraprestación de natureza tributaria.

Para estes efectos consideraranse administracións públicas:

- a) A Administración xeral do Estado, as administracións das comunidades autónomas e as entidades que integran a Administración local.
- b) As entidades xestoras e os servizos comúns da Seguridade Social.
- c) Os organismos autónomos, as universidades públicas e as axencias estatais.
- d) Calquera entidade de dereito público con personalidade xurídica propia, dependente das anteriores que, con independencia funcional ou cunha especial autonomía recoñecida pola lei, teñan atribuídas funcións de regulación ou control de carácter externo sobre un determinado sector ou actividade.

Non terán a consideración de administracións públicas as entidades públicas empresariais estatais e os organismos asimilados dependentes das comunidades autónomas e entidades locais.

Non estarán suxeitos ao imposto os servizos prestados en virtude de encomendas de xestión polos entes, organismos e entidades do sector público que posúa, de conformidade co establecido nos artigos 4.1.n) e 24.6 do texto refundido da Lei de contratos do sector público, aprobado polo Real decreto legislativo 3/2011, do 14 de novembro, a condición de medio propio instrumental e servizo técnico da Administración pública encomendante e dos poderes adxudicadores dependentes del.

Así mesmo, non estarán suxeitos ao imposto os servizos prestados por calquera ente, organismo ou entidade do sector público, nos termos a que se refire o artigo 3.1 do texto refundido da Lei de contratos do sector público, a favor das administracións públicas de que dependan ou doutra integramente dependente destas, cando as ditas administracións públicas posúan a titularidade íntegra destes.

En todo caso, estarán suxeitas ao imposto as entregas de bens e prestacións de servizos que as administracións, entes, organismos e entidades do sector público realicen no exercicio das actividades que a continuación se relacionan:

- a') Telecomunicacións.
- b') Distribución de auga, gas, calor, frío, enerxía eléctrica e demais modalidades de enerxía.
- c') Transportes de persoas e bens.
- d') Servizos portuarios e aeroportuarios e explotación de infraestruturas ferroviarias incluíndo, para estes efectos, as concesións e autorizacións exceptuadas da non suxeición do imposto polo ordinal 9.º seguinte.
- e') Obtención, fabricación ou transformación de produtos para a súa transmisión posterior.
- f') Intervención sobre produtos agropecuarios dirixida á regulación do mercado destes produtos.
- g') Explotación de feiras e de exposicións de carácter comercial.
- h') Almacenaxe e depósito.
- i') As de oficinas comerciais de publicidade.
- j') Explotación de cantinas e comedores de empresas, economatos, cooperativas e establecementos similares.
- k') As de axencias de viaxes.
- l') As comerciais ou mercantís dos entes públicos de radio e televisión, incluídas as relativas á cesión do uso das súas instalacións. Para estes efectos

consideraranse comerciais ou mercantís, en todo caso, aquelas que xeren ou sexan susceptibles de xerar ingresos de publicidade non provenientes do sector público.

m') As de matadoiro.»

Tres. Engádesse un ordinal 8.º ao punto dous do artigo 8, que queda redactado da seguinte forma:

«8.º As transmisións de valores cuxa posesión asegure, de feito ou de dereito, a atribución da propiedade, o uso ou desfrute dun inmovible ou dunha parte deste nos supostos previstos no artigo 20.un.18.º k) desta lei.»

Catro. A letra c') do terceiro parágrafo do artigo 9, ordinal 1º, letra c), queda redactada da seguinte forma:

«c') As operacións de arrendamento financeiro a que se refire a disposición adicional terceira da Lei 10/2014, do 26 de xuño, de ordenación, supervisión e solvencia de entidades de crédito.»

Cinco. O punto dous do artigo 18 queda redactado da seguinte forma:

«Dous. Non obstante o disposto no punto un, cando un ben dos que se mencionan nel se coloque, desde a súa entrada no interior do territorio de aplicación do imposto, nas áreas a que se refire o artigo 23 ou se vincule aos réximes comprendidos no artigo 24, ambos os dous desta lei, con excepción do réxime de depósito distinto do alfanegueiro, a importación do dito ben producirase cando o ben saia das mencionadas áreas ou abandone os réximes indicados no territorio de aplicación do imposto.

O disposto neste punto só será de aplicación cando os bens se coloquen nas áreas ou se vinculen aos réximes indicados con cumprimento da lexislación que sexa aplicable en cada caso. O incumprimento da dita lexislación determinará o feito impoñible de importación de bens.

Non obstante, non constituirá importación a saída das áreas a que se refire o artigo 23 ou o abandono dos réximes comprendidos no artigo 24 cando aquela determine unha entrega de bens á cal resulten aplicables as exencións establecidas nos artigos 21, 22 ou 25 desta lei.»

Seis. O ordinal 5.º do artigo 19 queda redactado da seguinte forma:

«5.º As saídas das áreas a que se refire o artigo 23 ou o abandono dos réximes comprendidos no artigo 24 desta lei, dos bens cuxa entrega ou adquisición intracomunitaria para ser introducidos nas citadas áreas ou vinculados aos ditos réximes se tivese beneficiado da exención do imposto en virtude do disposto nos mencionados artigos e no artigo 26, punto un, ou fosen obxecto de entregas ou prestacións de servizos igualmente exentas polos ditos artigos.

Por excepción ao establecido no parágrafo anterior, non constituirán operación asimilada ás importacións as saídas das áreas a que se refire o artigo 23 nin o abandono dos réximes comprendidos no artigo 24 desta lei dos seguintes bens: estaño (código NC 8001), cobre (códigos NC 7402, 7403, 7405 e 7408), cinc (código NC 7901), níquel (código NC 7502), aluminio (código NC 7601), chumbo (código NC 7801), indio (códigos NC ex 811292 e ex 811299), prata (código NC 7106) e platino, paladio e rodio (códigos NC 71101100, 71102100 e 71103100). Nestes casos, a saída das áreas ou o abandono dos réximes mencionados dará lugar á liquidación do imposto nos termos establecidos no punto sexto do anexo desta lei.

Non obstante, non constituirá operación asimilada ás importacións a saída das áreas a que se refire o artigo 23 ou o abandono dos réximes comprendidos no

artigo 24 cando aquela determine unha entrega de bens á cal resulten aplicables as exencións establecidas nos artigos 21, 22 ou 25 desta lei.»

Sete. Suprímense a letra ñ) do ordinal 18.º e o ordinal 21.º do punto un, e os ordinais 9.º, 12.º, a letra a) do terceiro parágrafo do ordinal 20.º e a letra b) do terceiro parágrafo do ordinal 24.º do citado punto un, e o punto dous, todos eles do artigo 20, quedan redactados da seguinte forma:

«9.º A educación da infancia e da mocidade, a garda e custodia de nenos, incluída a atención a nenos nos centros docentes en tempo interlectivo durante o comedor escolar ou en aulas en servizo de gardaría fóra do horario escolar, o ensino escolar, universitario e de posgraduados, o ensino de idiomas e a formación e reciclaxe profesional, realizados por entidades de dereito público ou entidades privadas autorizadas para o exercicio destas actividades.

A exención estenderase ás prestacións de servizos e entregas de bens directamente relacionadas cos servizos enumerados no parágrafo anterior, efectuadas, con medios propios ou alleos, polas mesmas empresas docentes ou educativas que presten os mencionados servizos.

A exención non comprenderá as seguintes operacións:

a) Os servizos relativos á práctica do deporte prestados por empresas distintas dos centros docentes.

En ningún caso se entenderán comprendidos nesta letra os servizos prestados polas asociacións de pais de alumnos vinculadas aos centros docentes.

b) As de aloxamento e alimentación prestadas por colexios maiores ou menores e residencias de estudantes.

c) As efectuadas por escolas de condutores de vehículos relativas aos permisos de condución de vehículos terrestres das clases A e B e aos títulos, licenzas ou permisos necesarios para a condución de buques ou aeronaves deportivos ou de recreo.

d) As entregas de bens efectuadas a título oneroso.»

«12.º As prestacións de servizos e as entregas de bens accesorias a elas efectuadas directamente aos seus membros por organismos ou entidades legalmente recoñecidos que non teñan finalidade lucrativa, cuxos obxectivos sexan de natureza política, sindical, relixiosa, patriótica, filantrópica ou cívica, realizadas para a consecución das súas finalidades específicas, sempre que non perciban dos beneficiarios de tales operacións contraprestación ningunha distinta das cotizacións fixadas nos seus estatutos.

Entenderanse incluídos no parágrafo anterior os colexios profesionais, as cámaras oficiais, as organizacións patronais e as federacións que agrupen os organismos ou entidades a que se refire este punto.

A aplicación desta exención quedará condicionada a que non sexa susceptible de producir distorsións de competencia.»

«a) As de terreos urbanizados ou en curso de urbanización, agás os destinados exclusivamente a parques e xardíns públicos ou a superficies viarias de uso público.»

«b) Cando resulten procedentes as exencións establecidas nos ordinais 20.º e 22.º anteriores.»

«Dous. As exencións relativas aos ordinais 20.º e 22.º do punto anterior poderán ser obxecto de renuncia polo suxeito pasivo, na forma e cos requisitos que se determinen regulamentariamente, cando o adquirente sexa un suxeito pasivo que actúe no exercicio das súas actividades empresariais ou profesionais e se lle atribúa o dereito a efectuar a dedución total ou parcial do imposto soportado ao realizar a adquisición ou, cando non cumpríndose o anterior, en función do seu

destino previsible, os bens adquiridos vaian ser utilizados, total ou parcialmente, na realización de operacións que orixinen o dereito á dedución.»

Oito. A letra a) do parágrafo segundo do ordinal 5.º do artigo 21 queda redactada da seguinte forma:

«a) Que se presten aos que realicen as ditas exportacións, aos destinatarios dos bens ou aos seus representantes alfandegueiros.»

Novo. A letra f) do ordinal 3.º do punto un do artigo 24 queda redactada da seguinte forma:

«f) As importacións de bens que se vinculen a un réxime de depósito distinto do alfandegueiro exentas conforme o artigo 65 desta lei.»

Dez. O artigo 65 queda redactado da seguinte forma:

«Estarán exentas do imposto, nas condicións e cos requisitos que se determinen regulamentariamente, as importacións de bens que se vinculen ao réxime de depósito distinto do alfandegueiro que se relacionan a continuación, mentres permanezan na dita situación, así como as prestacións de servizos relacionadas directamente coas mencionadas importacións:

- a) Os bens a que se refire a letra a) do punto quinto do anexo desta lei.
- b) Os bens procedentes dos territorios comprendidos na letra b) do ordinal 1.º do punto dous do artigo 3 desta lei.
- c) Os que se relacionan a continuación: patacas (código NC 0701), olivas (código NC 071120), cocos, noces do Brasil e noces de caxú (código NC 0801), outros froitos de casca (código NC 0802), café sen torrar (código NC 09011100 e 09011200), té (código NC 0902), cereais (código NC 1001 a 1005 e NC 1007 e 1008), arroz con casca (código NC 1006), sementes e froitos oleaxinosos (incluídas as de soia) (código NC 1201 a 1207), graxas e aceites vexetais e as súas fraccións, en bruto, refinados pero sen modificar quimicamente (código NC 1507 a 1515), azucre en bruto (código NC 170111 e 170112), cacao en gran ou partido, cru ou torrado (código NC 1801), hidrocarburos (incluídos o propano e o butano, e os petróleos crus de orixe mineral (código NC 2709, 2710, 271112 e 271113), produtos químicos a granel (código NC capítulos 28 e 29), caucho en formas primarias ou en placas, follas ou bandas (código NC 4001 e 4002), la (código NC 5101), estaño (código NC 8001), cobre (código NC 7402, 7403, 7405 e 7408), cinc (código NC 7901), níquel (código NC 7502), aluminio (código NC 7601), chumbo (código NC 7801), indio (código NC ex 811292 e ex 811299), prata (código NC 7106) e platino, paladio e rodio (código NC 71101100, 71102100 e 71103100).»

Once. O ordinal 2.º do punto dous do artigo 68 queda redactado da seguinte forma:

«2.º As entregas dos bens que deban ser obxecto de instalación ou montaxe antes da súa posta á disposición, cando a instalación se ultime no referido territorio e sempre que a instalación ou montaxe implique a inmovilización dos bens entregados.»

Doce. O punto dous do artigo 69 queda redactado da seguinte forma:

«Dous. Por excepción do disposto no ordinal 2.º do punto un do presente artigo, non se entenderán realizados no territorio de aplicación do imposto os servizos que se enumeran a continuación cando o destinatario destes non sexa un empresario ou profesional que actúa como tal e estea establecido ou teña o seu domicilio ou residencia habitual fóra da Comunidade, salvo no caso de que o dito

destinatario estea establecido ou teña o seu domicilio ou residencia habitual nas illas Canarias, Ceuta ou Melilla:

a) As cesións e concesións de dereitos de autor, patentes, licenzas, marcas de fábrica ou comerciais e os demais dereitos de propiedade intelectual ou industrial, así como calquera outro dereito similar.

b) A cesión ou concesión de fondos de comercio, de exclusivas de compra ou venda ou do dereito a exercer unha actividade profesional.

c) Os de publicidade.

d) Os de asesoramento, auditoría, enxeñaría, gabinete de estudos, avogacía, consultores, expertos contables ou fiscais e outros similares, con excepción dos comprendidos no ordinal 1.º do punto un do artigo 70 desta lei.

e) Os de tratamento de datos e a subministración de informacións, incluídos os procedementos e experiencias de carácter comercial.

f) Os de tradución, corrección ou composición de textos, así como os prestados por intérpretes.

g) Os de seguro, reaseguro e capitalización, así como os servizos financeiros, citados respectivamente polo artigo 20, punto un, ordinais 16.º e 18.º, desta lei, incluídos os que non estean exentos, con excepción do alugamento de caixas de seguridade.

h) Os de cesión de persoal.

i) A dobraxe de películas.

j) Os arrendamentos de bens mobles corporais, con excepción dos que teñan por obxecto calquera medio de transporte e os colectores.

k) A provisión de acceso ás redes de gas natural situadas no territorio da Comunidade ou a calquera rede conectada ás ditas redes, á rede de electricidade, de calefacción ou de refrixeración, e o transporte ou distribución a través das ditas redes, así como a prestación doutros servizos directamente relacionados con calquera dos servizos comprendidos nesta letra.

l) As obrigas de non prestar, total ou parcialmente, calquera dos servizos enunciados neste punto.»

Trece. Engádesse un ordinal 5.º ao punto tres do artigo 69, que queda redactado da seguinte forma:

«5.º Servizos de radiodifusión e televisión: aqueles servizos consistentes na subministración de contidos de audio e audiovisuais, tales como os programas de radio ou de televisión subministrados ao público a través das redes de comunicacións por un prestador de servizos de comunicación que actúe baixo a súa propia responsabilidade editorial, para seren escoitados ou vistos simultaneamente seguindo un horario de programación.»

Catorce. Os ordinais 4.º e 8.º do punto un e o punto dous do artigo 70 quedan redactados da seguinte forma:

«4.º Os prestados por vía electrónica cando o destinatario non sexa un empresario ou profesional que actúa como tal, sempre que este se encontre establecido ou teña a súa residencia ou domicilio habitual no territorio de aplicación do imposto.»

«8.º Os de telecomunicacións, de radiodifusión e de televisión, cando o destinatario non sexa un empresario ou profesional que actúa como tal, sempre que este se encontre establecido ou teña a súa residencia ou domicilio habitual no territorio de aplicación do imposto.»

«Dous. Así mesmo, consideraranse prestados no territorio de aplicación do imposto os servizos que se enumeran a continuación cando, conforme as regras de localización aplicables a estes servizos, non se entendan realizados na

Comunidade, pero a súa utilización ou explotación efectivas se realicen no dito territorio:

- 1.º Os enunciados no punto dous do artigo 69 desta lei cuxo destinatario sexa un empresario ou profesional que actúa como tal.
- 2.º Os de mediación en nome e por conta allea cuxo destinatario sexa un empresario ou profesional que actúa como tal.
- 3.º Os de arrendamento de medios de transporte.
- 4.º Os prestados por vía electrónica, os de telecomunicacións, de radiodifusión e de televisión.»

Quince. O ordinal 2.º bis do punto un do artigo 75 queda redactado da seguinte forma:

«2.º bis. Cando se trate de execucións de obra, con ou sen achega de materiais, cuxas destinatarias sexan as administracións públicas, no momento da súa recepción, conforme o disposto no artigo 235 do texto refundido da Lei de contratos do sector público, aprobado polo Real decreto lexislativo 3/2011, do 14 de novembro.»

Dezaseis. Engádese un ordinal 4.º ao punto tres do artigo 78, que queda redactado da seguinte forma:

«4.º As subvencións non vinculadas ao prezo das operacións; non se consideran como tales os importes pagados por un terceiro en contraprestación das ditas operacións.»

Dezasete. O punto un do artigo 79 queda redactado da seguinte forma:

«Un. Nas operacións cuxa contraprestación non consista en diñeiro considerarase como base imponible o importe, expresado en diñeiro, que se acordase entre as partes.

Salvo que se acredite o contrario, a base imponible coincidirá cos importes que resulten de aplicar as regras previstas nos puntos tres e catro seguintes.

Non obstante, se a contraprestación consistise parcialmente en diñeiro, considerarase base imponible o resultado de engadir ao importe, expresado en diñeiro, acordado entre as partes, pola parte non pecuniaria da contraprestación, o importe da parte pecuniaria desta, sempre que o dito resultado for superior ao determinado por aplicación do disposto nos parágrafos anteriores.»

Dezaioito. O punto tres, a norma 1.ª da letra A) e a letra B) do punto catro, e a regra 5.ª do punto cinco do artigo 80, quedan redactados da seguinte forma:

«Tres. A base imponible poderase reducir cando o destinatario das operacións suxeitas ao imposto non faga efectivo o pagamento das cotas repercutidas e sempre que, con posterioridade á devindicación da operación, se dite auto de declaración de concurso. A modificación, de ser o caso, non se poderá efectuar despois de transcorrido o prazo de dous meses contados a partir da fin do prazo máximo fixado no ordinal 5.º do número 1 do artigo 21 da Lei 22/2003, do 9 de xullo, concursal.

Só cando se acorde a conclusión do concurso polas causas expresadas no artigo 176.1, ordinais 1.º, 4.º e 5.º, da Lei concursal, o acreedor que tivese modificado a base imponible deberá modificala novamente á alza mediante a emisión, no prazo que se fixe regulamentariamente, dunha factura rectificadora na cal se repercute a cota procedente.»

«1.ª Que transcorrese un ano desde a devindicación do imposto repercutido sen que se obtivese o cobramento de todo ou parte do crédito derivado deste.

Non obstante, cando se trate de operacións a prazos ou con prezo aprazado, deberá ter transcorrido un ano desde o vencemento do prazo ou prazos impagados co fin de proceder á redución proporcional da base impositiva. Para estes efectos, consideraranse operacións a prazos ou con prezo aprazado aquelas en que se pactase que a súa contraprestación se deba facer efectiva en pagamentos sucesivos ou nun, só respectivamente, sempre que o período transcorrido entre a devindicación do imposto repercutido e o vencemento do último ou único pagamento sexa superior a un ano.

Cando o titular do dereito de crédito cuxa base impositiva se pretende reducir sexa un empresario ou profesional cuxo volume de operacións, calculado conforme o disposto no artigo 121 desta lei, non tivese excedido durante o ano natural inmediato anterior os 6.010.121,04 euros, o prazo a que se refire esta condición 1.^a poderá ser de seis meses ou un ano.

No caso de operacións ás cales sexa de aplicación o réxime especial do criterio de caixa, esta condición entenderase cumprida na data de devindicación do imposto que se produza por aplicación da data límite do 31 de decembro a que se refire o artigo 163 terdecies desta lei.

Non obstante o previsto no parágrafo anterior, cando se trate de operacións a prazos ou con prezo aprazado será necesario que transcorrese o prazo de seis meses ou un ano a que se refire esta regra 1.^a, desde o vencemento do prazo ou prazos correspondentes ata a data de devindicación da operación.»

«B) A modificación deberase realizar no prazo dos tres meses seguintes á finalización do período de seis meses ou un ano a que se refire a condición 1.^a anterior e comunicarse á Axencia Estatal de Administración Tributaria no prazo que se fixe regulamentariamente.

No caso de operacións ás cales sexa de aplicación o réxime especial do criterio de caixa, o prazo de tres meses para realizar a modificación computarase a partir da data límite do 31 de decembro a que se refire o artigo 163 terdecies desta lei.»

«5.^a A rectificación das deducións do destinatario das operacións, que deberá practicarse segundo o disposto no artigo 114, punto dous, ordinal 2.^o, cuarto parágrafo, desta lei, determinará o nacemento do correspondente crédito en favor da Facenda pública.

Se o destinatario das operacións suxeitas non tivese tido dereito á dedución total do imposto, resultará tamén debedor fronte á Facenda pública polo importe da cota do imposto non deducible. No suposto de que o destinatario non actúe na condición de empresario ou profesional, e na medida que non satisfíxese a dita débeda, resultará de aplicación o establecido no punto catro C) anterior.»

Dezanove. Engádese unha letra g) ao ordinal 2.^o do punto un do artigo 84, que queda redactada da seguinte forma:

«g) Cando se trate de entregas dos seguintes produtos definidos no punto décimo do anexo desta lei:

– Prata, platino e paladio, en bruto, en po ou semilabrado; asimilaranse a estes as entregas que teñan por obxecto os ditos metais resultantes da realización de actividades de transformación polo empresario ou profesional adquirente. En todo caso debe tratarse de produtos que non estean incluídos no ámbito de aplicación do réxime especial aplicable aos bens usados, obxectos de arte, antigüidades e obxectos de colección.

– Teléfonos móbiles.

– Consolas de videoxogos, ordenadores portátiles e tabletas dixitais.

O previsto nestes dous últimos guións só se aplicará cando o destinatario sexa:

a') Un empresario ou profesional revendedor destes bens, calquera que sexa o importe da entrega.

b') Un empresario ou profesional distinto dos referidos na letra anterior, cando o importe total das entregas dos ditos bens efectuadas a este, documentadas na mesma factura, exceda os 10.000 euros, excluído o imposto sobre o valor engadido.

Para os efectos do cálculo do límite mencionado, atenderase ao importe total das entregas realizadas cando, documentadas en máis dunha factura, resulte acreditado que se trate dunha única operación e que se produciu a desagregación artificial desta para os únicos efectos de evitar a aplicación desta norma.

A acreditación da condición do empresario ou profesional a que se refiren as dúas letras anteriores deberase realizar con carácter previo ou simultáneo á adquisición, nas condicións que se determinen regulamentariamente.

As entregas dos ditos bens, nos casos en que sexan suxeitos pasivos do imposto os seus destinatarios conforme o establecido neste ordinal 2.º, deberán documentarse nunha factura mediante serie especial.»

Vinte. A letra a) do parágrafo terceiro do punto cinco do artigo 89 queda redactada da seguinte forma:

«a) Iniciar ante a Administración tributaria o procedemento de rectificación de autoliquidacións previsto no artigo 120.3 da Lei 58/2003, do 17 de decembro, xeral tributaria, e na súa normativa de desenvolvemento.»

Vinte e un. Os ordinais 5.º, 6.º e 8.º do punto un.1, os ordinais 3.º, 4.º e 5.º do punto dous.1 e o ordinal 1.º do punto dous.2 do artigo 91, quedan redactados da seguinte forma:

«5.º Os medicamentos de uso veterinario.

6.º Os seguintes bens:

a) Os produtos farmacéuticos comprendidos no capítulo 30 «Produtos farmacéuticos» da nomenclatura combinada, susceptibles de uso directo polo consumidor final, distintos dos incluídos no ordinal 5.º deste punto un.1 e daqueles aos cales lles resulte de aplicación o tipo impositivo establecido no ordinal 3.º do punto dous.1 deste artigo.

b) As compresas, tampóns, protexeslips, preservativos e outros anticonceptivos non medicinais.

c) Os equipamentos médicos, aparellos e demais instrumental, relacionados no punto oitavo do anexo desta lei, que polas súas características obxectivas estean deseñados para aliviar ou tratar deficiencias, para uso persoal e exclusivo de persoas que teñan deficiencias físicas, mentais, intelectuais ou sensoriais, sen prexuízo do previsto no punto dous.1 deste artigo.

Non se inclúen nesta letra outros accesorios, recambios e pezas de reposto dos ditos bens.

8.º As flores, as plantas vivas de carácter ornamental, así como as sementes, bulbos, gallos e outros produtos de orixe exclusivamente vexetal susceptibles de seren utilizados na súa obtención.»

«3.º Os medicamentos de uso humano, así como as formas galénicas, fórmulas maxistrais e preparados oficinais.

4.º Os vehículos para persoas con mobilidade reducida a que se refire o número 20 do anexo I do Real decreto lexislativo 339/1990, do 2 de marzo, polo que se aproba o texto articulado da Lei sobre tráfico, circulación de vehículos de motor e seguridade viaria, na redacción dada polo anexo II A do Real decreto 2822/1998, do 23 de decembro, polo que se aproba o Regulamento xeral de vehículos, e as cadeiras de rodas para uso exclusivo de persoas con discapacidade.

Os vehículos destinados a seren utilizados como autotaxis ou autoturismos especiais para o transporte de persoas con discapacidade en cadeira de rodas, ben directamente ou logo da súa adaptación, así como os vehículos de motor que, logo de adaptación ou non, deban transportar habitualmente persoas con discapacidade en cadeira de rodas ou con mobilidade reducida, con independencia de quen sexa o seu condutor.

A aplicación do tipo impositivo reducido aos vehículos comprendidos no parágrafo anterior requirirá o recoñecemento previo do dereito do adquirente, que deberá xustificar o destino do vehículo.

Para os efectos deste punto dous, consideraranse persoas con discapacidade aquelas cun grao de discapacidade igual ou superior ao 33 por cento. O grao de discapacidade deberase acreditar mediante certificación ou resolución expedida polo Instituto de Maiores e Servizos Sociais ou polo órgano competente da comunidade autónoma.

5.º As próteses, órteses e implantes internos para persoas con discapacidade.»

«1.º Os servizos de reparación dos vehículos e das cadeiras de rodas comprendidos no parágrafo primeiro do ordinal 4.º do punto dous.1 deste artigo e os servizos de adaptación dos autotaxis e autoturismos para persoas con discapacidade e dos vehículos de motor a que se refire o parágrafo segundo do mesmo precepto, independentemente de quen sexa o seu condutor.»

Vinte e dous. O punto un do artigo 92 queda redactado da seguinte forma:

«Un. Os suxeitos pasivos poderán deducir das cotas do imposto sobre o valor engadido devindicadas polas operacións gravadas que realicen no interior do país as que, devindicadas no mesmo territorio, soportasen por repercusión directa ou correspondan ás seguintes operacións:

1.º As entregas de bens e prestacións de servizos efectuadas por outro suxeito pasivo do imposto.

2.º As importacións de bens.

3.º As entregas de bens e prestacións de servizos comprendidas nos artigos 9.1.º c) e d); 84.un.2.º e 4.º, e 140 quince, todos eles da presente lei.

4.º As adquisicións intracomunitarias de bens definidas nos artigos 13, ordinal 1.º, e 16 desta lei.»

Vinte e tres. Engádesse un punto cinco ao artigo 93, que queda redactado da seguinte forma:

«Cinco. Os suxeitos pasivos que realicen conxuntamente operacións suxeitas ao imposto e operacións non suxeitas por aplicación do establecido no artigo 7.8.º desta lei poderán deducir as cotas soportadas pola adquisición de bens e servizos destinados de forma simultánea á realización dunhas e doutras operacións en función dun criterio razoable e homoxéneo de imputación das cotas correspondentes aos bens e servizos utilizados para o desenvolvemento das operacións suxeitas ao imposto, incluíndose, para estes efectos, as operacións a que se refire o artigo 94.un.2.º desta lei. Este criterio deberá ser mantido no tempo salvo que por causas razoables se deba proceder á súa modificación.

O cálculo resultante da aplicación do dito criterio poderase determinar provisionalmente atendendo aos datos do ano natural precedente, sen prexuízo da regularización que proceda a final de cada ano.

Non obstante o anterior, non serán deducibles en proporción ningunha as cotas soportadas ou satisfeitas polas adquisicións ou importacións de bens ou servizos destinados, exclusivamente, á realización das operacións non suxeitas a que se refire o artigo 7.8.º desta lei.

As deducións establecidas neste punto axustaranse tamén ás condicións e requisitos previstos no capítulo I do título VIII desta lei e, en particular, os que se refiren á regra de pro rata.»

Vinte e catro. Engádese un punto cinco ao artigo 98, que queda redactado da seguinte forma:

«Cinco. O dereito á dedución das cotas soportadas ou satisfeitas con ocasión da adquisición ou importación dos bens e servizos que, efectuadas para a realización da viaxe, redunden directamente en beneficio do viaxeiro que se citan no artigo 146 desta lei e se destinen á realización dunha operación respecto da cal non resulte aplicable o réxime especial das axencias de viaxes, en virtude do previsto no artigo 147 desta, nacerá no momento en que se devindique o imposto correspondente á dita operación.»

Vinte e cinco. O punto un do artigo 101 queda redactado da seguinte forma:

«Un. Os suxeitos pasivos que realicen actividades económicas en sectores diferenciados da actividade empresarial ou profesional deberán aplicar separadamente o réxime de deducións respecto de cada un deles.

A aplicación da regra de pro rata especial poderase efectuar independentemente respecto de cada un dos sectores diferenciados da actividade empresarial ou profesional determinados por aplicación do disposto no artigo 9, ordinal 1.º, letra c), letras a'), c') e d'), desta lei.

Os réximes de dedución correspondentes aos sectores diferenciados de actividade determinados por aplicación do disposto no artigo 9, ordinal 1.º, letra c), letra b') desta lei rexeranse, en todo caso, polo previsto nela para os réximes especiais simplificado, da agricultura, gandería e pesca, das operacións con ouro de investimento e da recarga de equivalencia, segundo corresponda.

Cando se efectúen adquisicións ou importacións de bens ou servizos para a súa utilización en común en varios sectores diferenciados de actividade, será de aplicación o establecido no artigo 104, puntos dous e seguintes desta lei, para determinar a porcentaxe de dedución aplicable respecto das cotas soportadas nas ditas adquisicións ou importacións, computarán para tal fin as operacións realizadas nos sectores diferenciados correspondentes e considerarase que, para tales efectos, non orixinan o dereito a deducir as operacións incluídas no réxime especial da agricultura, gandería e pesca ou no réxime especial da recarga de equivalencia.

Por excepción ao disposto no parágrafo anterior, non se terán en conta as operacións realizadas no sector diferenciado de actividade de grupo de entidades. Así mesmo, e sempre que non se poida aplicar o previsto no dito parágrafo, cando tales bens ou servizos se destinen a seren utilizados simultaneamente en actividades acollidas ao réxime especial simplificado e noutras actividades sometidas ao réxime especial da agricultura, gandería e pesca ou da recarga de equivalencia, a referida porcentaxe de dedución para os efectos do réxime simplificado será do 50 por cento se a afectación se produce respecto de actividades sometidas a dous dos citados réximes especiais, ou dun terzo noutro caso.»

Vinte e seis. O ordinal 2.º do punto dous do artigo 103 queda redactado da seguinte forma:

«2.º Cando o montante total das cotas deducibles nun ano natural por aplicación da regra de pro rata xeral exceda nun 10 por cento ou máis do que resultaría por aplicación da regra de pro rata especial.»

Vinte e sete. Engádese un ordinal 3.º ao parágrafo primeiro do artigo 119 bis, que queda redactado da seguinte forma:

«3.º Por excepción ao previsto no punto anterior, calquera empresario e profesional non establecido a que se refire este artigo poderá obter a devolución

das cotas do imposto soportadas respecto das importacións de bens e as adquisicións de bens e servizos relativas:

– Á subministración de equipamentos, moldes e equipamentos adquiridos ou importados no territorio de aplicación do imposto polo empresario ou profesional non establecido, para a súa posta á disposición a un empresario ou profesional establecido no dito territorio para seren utilizados na fabricación de bens que sexan expedidos ou transportado fóra da Comunidade con destino ao empresario ou profesional non establecido, sempre que ao rematar a fabricación dos bens sexan expedidos con destino ao empresario ou profesional non establecido ou destruídos.

– Aos servizos de acceso, hostalaría, restauración e transporte, vinculados, coa asistencia a feiras, congresos e exposicións de carácter comercial ou profesional que se celebren no territorio de aplicación do imposto.»

Vinte e oito. Os puntos un e cinco do artigo 120 quedan redactados da seguinte forma:

«Un. Os réximes especiais no imposto sobre o valor engadido son os seguintes:

- 1.º Réxime simplificado.
- 2.º Réxime especial da agricultura, gandería e pesca.
- 3.º Réxime especial dos bens usados, obxectos de arte, antigüidades e obxectos de colección.
- 4.º Réxime especial aplicable ás operacións con ouro de investimento.
- 5.º Réxime especial das axencias de viaxes.
- 6.º Réxime especial da recarga de equivalencia.
- 7.º Réximes especiais aplicables aos servizos de telecomunicacións, de radiodifusión ou de televisión e aos prestados por vía electrónica.
- 8.º Réxime especial do grupo de entidades.
- 9.º Réxime especial do criterio de caixa.»

«Cinco. Os réximes especiais aplicables aos servizos de telecomunicacións, de radiodifusión ou de televisión e aos prestados por vía electrónica aplicaranse a aqueles operadores que presentasen as declaracións previstas nos artigos 163 noniesdecies e 163 duovicies desta lei.»

Vinte e nove. Os ordinais 2.º e 3.º do punto dous do artigo 122 quedan redactados como segue:

«2.º Aqueles empresarios ou profesionais nos cales concurra calquera das seguintes circunstancias, nos termos que regulamentariamente se establezan:

Que o volume de ingresos no ano inmediato anterior supere calquera dos seguintes importes:

– Para o conxunto das súas actividades empresariais ou profesionais, agás as agrícolas, forestais e gandeiras: 150.000 euros anuais.

– Para o conxunto das actividades agrícolas, forestais e gandeiras que determine o ministro de Facenda e Administracións Públicas: 250.000 euros anuais.

Cando no ano inmediato anterior se iniciase unha actividade, o volume de ingresos elevarase ao ano.

Para os efectos do previsto neste punto, o volume de ingresos incluírá a totalidade dos obtidos no conxunto das actividades mencionadas, e non computarán entre eles as subvencións correntes ou de capital nin as indemnizacións, así como

tampouco o imposto sobre o valor engadido e, de ser o caso, a recarga de equivalencia que grave a operación.

3.º Aqueles empresarios ou profesionais cuxas adquisicións e importacións de bens e servizos para o conxunto das súas actividades empresariais ou profesionais, excluídas as relativas a elementos do inmovilizado, superasen no ano inmediato anterior o importe de 150.000 euros anuais, excluído o imposto sobre o valor engadido.

Cando no ano inmediato anterior se iniciase unha actividade, o importe das citadas adquisicións e importacións elevarase ao ano.»

Trinta. O punto un e o ordinal 6.º do punto dous do artigo 124 quedan redactados da seguinte forma:

«Un. O réxime especial da agricultura, gandería e pesca será de aplicación aos titulares de explotacións agrícolas, forestais, gandeiras ou pesqueiras nos cales concorran os requisitos sinalados neste capítulo, salvo que renuncien a el nos termos que regulamentariamente se establezan.

Non se considerarán titulares de explotacións agrícolas, forestais, gandeiras ou pesqueiras para os efectos deste réxime especial:

a) Os propietarios de terreos ou explotacións que as cedan en arrendamento ou en parzaría ou que de calquera outra forma cedan a súa explotación, así como cando cedan o aproveitamento da resina dos piñeiros situados nos seus terreos ou explotacións.

b) Os que realicen explotacións gandeiras en réxime de gandería integrada.»

«6.º Aqueles empresarios ou profesionais cuxas adquisicións e importacións de bens e servizos para o conxunto das súas actividades empresariais ou profesionais, excluídas as relativas a elementos do inmovilizado, superasen no ano inmediato anterior o importe de 150.000 euros anuais, excluído o imposto sobre o valor engadido.

Cando no ano inmediato anterior se iniciase unha actividade, o importe das citadas adquisicións e importacións elevarase ao ano.»

Trinta e un. O capítulo VI do título IX queda redactado da seguinte forma:

«CAPÍTULO VI

Réxime especial das axencias de viaxes

Artigo 141. *Réxime especial das axencias de viaxes.*

Un. O réxime especial das axencias de viaxes será de aplicación:

1.º Ás operacións realizadas polas axencias de viaxes cando actúen en nome propio respecto dos viaxeiros e utilicen na realización da viaxe bens entregados ou servizos prestados por outros empresarios ou profesionais.

Para os efectos deste réxime especial, consideraranse viaxes os servizos de hospedaxe ou transporte prestados conxuntamente ou por separado e, de ser o caso, con outros de carácter accesorio ou complementario deles.

2.º Ás operacións realizadas polos organizadores de circuítos turísticos e calquera empresario ou profesional en que concorran as circunstancias previstas no punto anterior.

Dous. O réxime especial das axencias de viaxes non será de aplicación ás operacións levadas a cabo utilizando para a realización da viaxe exclusivamente medios de transporte ou de hostalaría propios.

Tratándose de viaxes realizadas utilizando en parte medios propios e en parte medios alleos, o réxime especial só se aplicará respecto dos servizos prestados mediante medios alleos.

Artigo 142. *Repercusión do imposto.*

Nas operacións ás cales resulte aplicable este réxime especial, os suxeitos pasivos non estarán obrigados a consignar en factura separadamente a cota repercutida e, se é o caso, deberá entenderse comprendida no prezo da operación.

Artigo 143. *Exencións.*

Estarán exentos do imposto os servizos prestados polos suxeitos pasivos sometidos ao réxime especial das axencias de viaxes cando as entregas de bens ou prestacións de servizos, adquiridos en beneficio do viaxeiro e utilizados para efectuar a viaxe, se realicen fóra da Comunidade.

No caso de que as mencionadas entregas de bens ou prestacións de servizos se realicen só parcialmente no territorio da Comunidade, unicamente gozará de exención a parte da prestación de servizos da axencia correspondente ás efectuadas fóra do dito territorio.

Artigo 144. *Lugar de realización do feito imponible.*

As operacións efectuadas polas axencias respecto de cada viaxeiro para a realización dunha viaxe terán a consideración de prestación de servizos única, aínda que se lle proporcionen varias entregas ou servizos no marco da citada viaxe.

A dita prestación entenderase realizada no lugar onde a axencia teña establecida a sede da súa actividade económica ou posúa un establecemento permanente desde onde efectúe a operación.

Artigo 145. *A base imponible.*

Un. A base imponible será a marxe bruta da axencia de viaxes.

Para estes efectos, considerarase marxe bruta da axencia a diferenza entre a cantidade total cargada ao cliente, excluído o imposto sobre o valor engadido que grave a operación, e o importe efectivo, impostos incluídos, das entregas de bens ou prestacións de servizos que, efectuadas por outros empresarios ou profesionais, sexan adquiridas pola axencia para a súa utilización na realización da viaxe e redunden directamente en beneficio do viaxeiro.

Para os efectos do disposto no parágrafo anterior, consideraranse adquiridos pola axencia para a súa utilización na realización da viaxe, entre outros, os servizos prestados por outras axencias de viaxes coa dita finalidade, agás os servizos de mediación prestados polas axencias retallistas, en nome e por conta das grosistas, na venda de viaxes organizadas por estas últimas.

Para a determinación da marxe bruta da axencia non se computarán as cantidades ou importes correspondentes ás operacións exentas do imposto en virtude do disposto no artigo 143 desta lei, nin os dos bens ou servizos utilizados para a realización destas.

Dous. Non se considerarán prestados para a realización dunha viaxe, entre outros, os seguintes servizos:

- 1.º As operacións de compravenda ou cambio de moeda estranxeira.
- 2.º Os gastos de teléfono, télex, correspondencia e outros análogos efectuados pola axencia.

Artigo 146. *Deducións.*

As axencias de viaxes ás cales se aplique este réxime especial poderán practicar as súas deducións nos termos establecidos no título VIII desta lei.

Non obstante, non poderán deducir o imposto soportado nas adquisicións de bens e servizos que, efectuadas para a realización da viaxe, redunden directamente en beneficio do viaxeiro.

Artigo 147. *Suposto de non aplicación do réxime especial.*

Por excepción ao previsto no artigo 141 desta lei, e na forma que se estableza regulamentariamente, os suxeitos pasivos poderán non aplicar o réxime especial previsto neste capítulo e aplicar o réxime xeral deste imposto, operación por operación, respecto daqueles servizos que realicen e dos cales sexan destinatarios empresarios ou profesionais que teñan dereito á dedución ou á devolución do imposto sobre o valor engadido segundo o previsto no título VIII desta lei.»

Trinta e dous. O punto dous do artigo 154 queda redactado da seguinte forma:

«Dous. Os suxeitos pasivos sometidos a este réxime especial non estarán obrigados a efectuar a liquidación nin o pagamento do imposto á Facenda pública en relación coas operacións comerciais por eles efectuadas ás cales resulte aplicable este réxime especial, nin polas transmisións dos bens ou dereitos utilizados exclusivamente nas ditas actividades, con exclusión das entregas de bens inmoables suxeitas e non exentas polas cales o transmitente deberá repercutir, liquidar e ingresar as cotas do imposto devindicadas.

Tampouco poderán deducir as cotas soportadas polas adquisicións ou importacións de bens de calquera natureza ou polos servizos que lles fosen prestados, na medida en que os ditos bens ou servizos se utilicen na realización das actividades ás cales afecte este réxime especial.

Para os efectos da regularización de deducións por bens de investimento, a pro rata de dedución aplicable neste sector diferenciado de actividade económica durante o período en que o suxeito pasivo estea sometido a este réxime especial será cero. Non procederá efectuar a regularización a que se refire o artigo 110 desta lei nos supostos de transmisión de bens de investimento utilizados exclusivamente para a realización de actividades sometidas a este réxime especial.»

Trinta e tres. Os puntos un e dous do artigo 163 quinquies quedan redactados da seguinte forma:

«Un. Poderán aplicar o réxime especial do grupo de entidades os empresarios ou profesionais que formen parte dun grupo de entidades. Considerarase como grupo de entidades o formado por unha entidade dominante e as súas entidades dependentes que estean firmemente vinculadas entre si nas ordes financeira, económica e de organización, nos termos que se desenvolvan regulamentariamente, sempre que as sedes de actividade económica ou establecementos permanentes de todas e cada unha delas radiquen no territorio de aplicación do imposto.

Ningún empresario ou profesional poderá formar parte simultaneamente de máis dun grupo de entidades.

Dous. Considerarase como entidade dominante aquela que cumpra os requisitos seguintes:

a) Que teña personalidade xurídica propia. Non obstante, os establecementos permanentes situados no territorio de aplicación do imposto poderán ter a condición de entidade dominante respecto das entidades cuxas participacións estean afectas aos ditos establecementos, sempre que se cumpra o resto de requisitos establecidos neste punto.

b) Que teña o control efectivo sobre as entidades do grupo, a través dunha participación, directa ou indirecta, de máis do 50 por cento, no seu capital ou nos seus dereitos de voto.

c) Que a dita participación se manteña durante todo o ano natural.

d) Que non sexa dependente de ningunha outra entidade establecida no territorio de aplicación do imposto que reúna os requisitos para ser considerada como dominante.

Non obstante o previsto no punto un anterior, as sociedades mercantís que non actúen como empresarios ou profesionais poderán ser consideradas como entidade dominante, sempre que cumpran os requisitos anteriores.»

Trinta e catro. O punto tres do artigo 163 octies queda redactado da seguinte forma:

«Tres. Cando se exerza a opción que se establece no artigo 163 sexies.cinco desta lei, as operacións a que se refire o punto un deste artigo constituirán un sector diferenciado da actividade, ao cal se entenderán afectos os bens e servizos utilizados directa ou indirectamente, total ou parcialmente, na realización das citadas operacións e polos cales se tivese soportado ou satisfeito efectivamente o imposto.

Os empresarios ou profesionais poderán deducir integramente as cotas soportadas ou satisfeitas pola adquisición de bens e servizos destinados directa ou indirectamente, total ou parcialmente, á realización destas operacións, sempre que os ditos bens e servizos se utilicen na realización de operacións que xeren o dereito á dedución conforme o previsto no artigo 94 desta lei. Esta dedución practicarase en función do destino previsible dos citados bens e servizos, sen prexuízo da súa rectificación se aquel fose alterado.»

Trinta e cinco. Suprímese o capítulo VIII e engádese un capítulo XI no título IX.

«CAPÍTULO XI

Réximes especiais aplicables aos servizos de telecomunicacións, de radiodifusión ou de televisión e aos prestados por vía electrónica

Sección 1.ª Disposicións comúns

Artigo 163 septiesdecies. *Definicións e causas de exclusión.*

Un. Para os efectos do presente capítulo, serán de aplicación as seguintes definicións:

a) «Servizos de telecomunicacións» os servizos a que se refire o ordinal 3.º do punto tres do artigo 69 desta lei;

b) «Servizos electrónicos» ou «servizos prestados por vía electrónica»: os servizos definidos no ordinal 4.º do punto tres do artigo 69 desta lei;

c) «Servizos de radiodifusión ou de televisión» os servizos a que se refire o ordinal 5.º do punto tres do artigo 69 desta lei;

d) «Estado membro de consumo»: o Estado membro no cal se considera que ten lugar a prestación dos servizos de telecomunicacións, de radiodifusión ou de televisión e electrónicos conforme os ordinais 4.º e 8.º do punto un do artigo 70 ou os seus equivalentes nas lexislacións doutros Estados membros;

e) «Declaracións liquidacións periódicas dos réximes especiais aplicables aos servizos de telecomunicacións, de radiodifusión ou de televisión e electrónicos»: a declaración liquidación na cal consta a información necesaria para determinar a contía do imposto correspondente en cada Estado membro de consumo.

Dous. Serán causas de exclusión destes réximes especiais calquera das seguintes circunstancias que se relacionan a continuación:

- a) A presentación da declaración de cesamento das operacións comprendidas nos ditos réximes especiais.
- b) A existencia de feitos que permitan presumir que as operacións do empresario ou profesional incluídas nestes réximes especiais concluíron.
- c) O incumprimento dos requisitos necesarios para acollerse a estes réximes especiais.
- d) O incumprimento reiterado das obrigas impostas pola normativa destes réximes especiais.

A decisión de exclusión será competencia exclusiva do Estado membro de identificación que se define para cada un destes réximes especiais.

Tres. Sen prexuízo do previsto no punto anterior, o empresario ou profesional poderá darse de baixa voluntaria destes réximes.

Catro. Estableceranse regulamentariamente as disposicións necesarias para o desenvolvemento e aplicación do disposto neste capítulo.

Sección 2.^a Réxime especial aplicable aos servizos de telecomunicacións, de radiodifusión ou de televisión e aos prestados por vía electrónica por empresarios ou profesionais non establecidos na Comunidade

Artigo 163 octiesdecies. Ámbito de aplicación.

Un. Os empresarios ou profesionais non establecidos na Comunidade, que presten servizos de telecomunicacións, de radiodifusión ou de televisión e electrónicos a persoas que non teñan a condición de empresario ou profesional que actúa como tal, e que estean establecidas na Comunidade ou que teñan nela o seu domicilio ou residencia habitual, poderán acollerse ao réxime especial previsto nesta sección.

O réxime especial aplicarase a todas as prestacións de servizos que, de acordo co disposto polos ordinais 4.º e 8.º do punto un do artigo 70 desta lei, ou os seus equivalentes nas lexislacións doutros Estados membros, deban entenderse efectuadas na Comunidade.

Dous. Para os efectos da presente sección, considerarase:

- a) «Empresario ou profesional non establecido na Comunidade»: todo empresario ou profesional que teña a sede da súa actividade económica fóra da Comunidade e non posúa un establecemento permanente no territorio da Comunidade nin tampouco teña a obriga, por outro motivo, de estar identificado na Comunidade conforme o ordinal 2.º do punto un do artigo 164 desta lei ou os seus equivalentes nas lexislacións doutros Estados membros;
- b) «Estado membro de identificación»: o Estado membro polo cal optase o empresario ou profesional non establecido na Comunidade para declarar o inicio da súa actividade como tal empresario ou profesional no territorio da Comunidade.

Artigo 163 noniesdecies. Obrigas formais.

Un. En caso de que España sexa o Estado membro de identificación elixido polo empresario ou profesional non establecido na Comunidade, este quedará obrigado a:

- a) Declarar o inicio, a modificación ou o cesamento das súas operacións comprendidas neste réxime especial. A dita declaración presentarase por vía electrónica.

A información facilitada polo empresario ou profesional non establecido na Comunidade ao declarar o inicio das súas actividades gravadas incluírá os seguintes datos de identificación: nome, enderezos postal e de correo electrónico, enderezos electrónicos dos sitios da internet a través dos cales opere, de ser o caso, o número mediante o cal estea identificado ante a Administración fiscal do territorio terceiro en que teña a súa sede de actividade, e unha declaración en que manifieste que non está identificado para os efectos do imposto sobre o valor engadido noutro Estado membro da Comunidade. Igualmente, o empresario ou profesional non establecido na Comunidade comunicará toda posible modificación da citada información.

No caso de empresarios ou profesionais establecidos nas illas Canarias, Ceuta ou Melilla, a información que deberá facilitar ao declarar o inicio das súas actividades gravadas incluírá nome, enderezos postal e de correo electrónico e os enderezos electrónicos dos sitios da internet a través dos cales opere e número de identificación fiscal asignado pola Administración tributaria española.

Para os efectos deste réxime, a Administración tributaria identificará o empresario ou profesional non establecido na Comunidade mediante un número individual.

A Administración tributaria notificaralle por vía electrónica ao empresario ou profesional non establecido na Comunidade o número de identificación que lle asignase.

b) Presentar por vía electrónica unha declaración liquidación do imposto sobre o valor engadido por cada trimestre natural, independentemente de que subministrase ou non servizos de telecomunicacións, de radiodifusión ou de televisión e electrónicos. A declaración non poderá ser negativa e presentarse dentro do prazo de vinte días a partir do final do período a que se refire a declaración.

Esta declaración liquidación deberá incluír o número de identificación que lle fose notificado pola Administración tributaria conforme o previsto na letra a) anterior e, por cada Estado membro de consumo en que se devindicase o imposto, o valor total, excluído o imposto sobre o valor engadido que grave a operación, dos servizos prestados de telecomunicacións, de radiodifusión ou de televisión e electrónicos durante o período a que se refire a declaración, a cantidade global do imposto correspondente a cada Estado membro desagregado por tipos impositivos e o importe total, resultante da suma de todas estas, que debe ser ingresado en España.

Se o importe da contraprestación das operacións se fixase en moeda distinta do euro, converterase a euros aplicando o tipo de cambio válido que corresponda ao último día do período de liquidación. O cambio realizarase seguindo os tipos de cambio publicados polo Banco Central Europeo para ese día ou, se non hai publicación correspondente a ese día, do día seguinte.

Calquera modificación posterior das cifras contidas nas declaracións presentadas, deberá efectuarse, no prazo máximo de tres anos a partir da data en que debía presentarse a declaración inicial, a través do procedemento de rectificación de autoliquidacións e de declaracións complementarias previsto nos artigos 120.3 e 122, respectivamente, da Lei 58/2003, do 17 de decembro, xeral tributaria, e na súa normativa de desenvolvemento. Non obstante, o Estado membro de consumo poderá aceptar correccións tras a finalización do prazo indicado con suxeición ao previsto na súa normativa tributaria nacional.

c) Ingresar o imposto correspondente a cada declaración, facendo referencia á declaración específica a que corresponde; o importe ingresarase en euros na conta bancaria designada pola Administración tributaria, dentro do prazo de presentación da declaración.

Calquera rectificación posterior dos importes ingresados que determine un ingreso adicional do imposto deberá realizarse facendo referencia á declaración

específica a que corresponda, sen que poida engadirse ou introducirse noutra declaración posterior.

d) Manter un rexistro das operacións incluídas neste réxime especial. Este rexistro deberase levar coa precisión suficiente para que a Administración tributaria do Estado membro de consumo poida comprobar se a declaración mencionada na letra b) anterior é correcta.

Este rexistro estará á disposición tanto do Estado membro de identificación como do de consumo, e queda obrigado o empresario ou profesional non establecido na Comunidade a poñelo á disposición das administracións tributarias dos referidos Estados, logo de solicitude destas, por vía electrónica.

O empresario ou profesional non establecido deberá conservar este rexistro durante un período de dez anos desde o final do ano en que se realizase a operación.

e) Expedir e entregar factura cando o destinatario das operacións se encontre establecido ou teña a súa residencia ou domicilio habitual no territorio de aplicación do imposto, axustada ao que se determine regulamentariamente.

Dous. En caso de que o empresario ou profesional non establecido na Comunidade tivese elixido calquera outro Estado membro distinto de España para presentar a declaración de inicio neste réxime especial, e en relación coas operacións que, de acordo co disposto polos ordinais 4.º e 8.º do punto un do artigo 70 desta lei, se deban considerar efectuadas no territorio de aplicación do imposto, o ingreso do imposto correspondente a elas deberase efectuar ao tempo da presentación no Estado membro de identificación da declaración a que se fai referencia no punto anterior.

Ademais, o empresario ou profesional non establecido na Comunidade deberá cumprir o resto de obrigas contidas no punto un anterior no Estado membro de identificación e, en particular, as establecidas na letra d) do dito punto.

Tres. O ministro de Facenda e Administracións Públicas ditará as disposicións necesarias para o desenvolvemento e aplicación do establecido na presente sección.

Artigo 163 vicies. *Dereito á dedución das cotas soportadas.*

Un. Os empresarios ou profesionais non establecidos na Comunidade que se acollan a este réxime especial non poderán deducir na declaración liquidación a que se refire a letra b) do punto un do artigo 163 noniesdecies desta lei cantidade ningunha das cotas soportadas na adquisición ou importación de bens e servizos que, conforme as regras que resulten aplicables, se destinen á prestación dos servizos de telecomunicacións, de radiodifusión ou de televisión e electrónicos a que se refire este réxime.

Non obstante o anterior, os ditos empresarios ou profesionais acollidos a este réxime especial terán dereito á devolución das cotas do imposto sobre o valor engadido soportadas na adquisición ou importación de bens e servizos que se destinen á prestación dos servizos de telecomunicacións, de radiodifusión ou de televisión e electrónicos a que se refire este réxime especial que deban entenderse realizadas no Estado membro de consumo, conforme o procedemento previsto na normativa do Estado membro de consumo en desenvolvemento do que dispón a Directiva 86/560/CEE do Consello, do 17 de novembro de 1986, nos termos que prevé o artigo 368 da Directiva 2006/112/CE, do 28 de novembro de 2006. En particular, empresarios ou profesionais que estean establecidos nas illas Canarias, Ceuta e Melilla solicitarán a devolución das cotas soportadas, con excepción das realizadas no territorio de aplicación do imposto, a través do procedemento previsto no artigo 117 bis desta lei.

Dous. En caso de que España sexa o Estado membro de consumo, sen prexuízo do disposto no ordinal 2.º do punto dous do artigo 119 desta lei, os

empresarios ou profesionais non establecidos na Comunidade que se acollan a este réxime especial terán dereito á devolución das cotas do imposto sobre o valor engadido soportadas na adquisición ou importación de bens e servizos que deban entenderse realizadas no territorio de aplicación do imposto, sempre que os ditos bens e servizos se destinen á prestación dos servizos de telecomunicacións, de radiodifusión ou de televisión e electrónicos a que se refire este réxime especial. O procedemento para o exercicio deste dereito será o previsto no artigo 119 bis desta lei.

Para estes efectos non se exixirá que estea recoñecida a existencia de reciprocidade de trato a favor dos empresarios ou profesionais establecidos no territorio de aplicación do imposto. Os empresarios ou profesionais que se acollan ao disposto neste artigo non estarán obrigados a nomear representante ante a Administración tributaria para estes efectos.

No caso de empresarios ou profesionais establecidos nas illas Canarias, Ceuta ou Melilla o procedemento para o exercicio do dereito á devolución das cotas do imposto sobre o valor engadido a que se refire este punto será o previsto no artigo 119 desta lei.

Sección 3.^a Réxime especial aplicable aos servizos de telecomunicacións, de radiodifusión ou de televisión e aos servizos prestados por vía electrónica por empresarios ou profesionais establecidos na Comunidade, pero non no Estado membro de consumo

Artigo 163 unvicies. *Ámbito de aplicación.*

Un. Poderán acollerse ao réxime especial previsto na presente sección os empresarios ou profesionais establecidos na Comunidade pero non establecidos no Estado membro de consumo que presten servizos de telecomunicacións, de radiodifusión ou de televisión e electrónicos a persoas que non teñan a condición de empresario ou profesional que actúa como tal e que estean establecidas nun Estado membro ou teñan nel o seu domicilio ou residencia habitual.

O réxime especial aplicarase a todas as prestacións de servizos que, de acordo co disposto polos ordinais 4.^o e 8.^o do punto un do artigo 70 desta lei, ou os seus equivalentes nas lexislacións doutros Estados membros, deban entenderse efectuadas na Comunidade, sempre que se presten nun Estado membro distinto a aquel en que o empresario ou profesional acollido a este réxime especial teña establecida a sede da súa actividade económica ou teña un establecemento permanente.

Dous. Para os efectos da presente sección, considerarase:

a) «Empresario ou profesional non establecido no Estado membro de consumo»: todo empresario ou profesional que teña establecida a sede da súa actividade económica no territorio da Comunidade ou que posúa nela un establecemento permanente, pero que non teña establecida a dita sede no territorio do Estado membro de consumo nin posúa nel un establecemento permanente;

b) «Estado membro de identificación»: o Estado membro en que o empresario ou profesional teña establecida a sede da súa actividade económica. Cando o empresario ou profesional non teña establecida a sede da súa actividade económica na Comunidade, atenderase ao único Estado membro en que teña un establecemento permanente ou, en caso de ter establecementos permanentes en varios Estados membros, ao Estado polo cal opte o empresario ou profesional de entre os Estados membros en que dispoña dun establecemento permanente. Neste último caso, a opción por un Estado membro vinculará o empresario ou profesional mentres non sexa revogada por este, aínda que a opción pola súa aplicación terá unha validez mínima de tres anos naturais, incluído o ano natural a que se refire a opción exercida.

Tres. Para os efectos da presente sección considerárase España o «Estado membro de identificación» nos seguintes supostos:

a) En todo caso, para os empresarios ou profesionais que teñan a sede da súa actividade económica no territorio de aplicación do imposto e aqueles que non teñan establecida a sede da súa actividade económica no territorio da Comunidade, pero teñan exclusivamente no territorio de aplicación do imposto un ou varios establecementos permanentes.

b) Cando se trate de empresarios ou profesionais que non teñan a sede da súa actividade económica no territorio da Comunidade e que, tendo máis dun establecemento permanente no territorio de aplicación do imposto e nalgún outro Estado membro, elixisen España como Estado membro de identificación.

Artigo 163 duovicies. *Obrigas formais.*

Un. En caso de que España sexa o Estado membro de identificación, o empresario ou profesional que preste servizos de telecomunicacións, de radiodifusión ou de televisión e electrónicos acollidos ao réxime especial noutro Estado membro quedará obrigado a:

a) Declarar o inicio, a modificación ou o cesamento das súas operacións comprendidas neste réxime especial. A dita declaración presentarase por vía electrónica.

b) Presentar por vía electrónica unha declaración liquidación do imposto sobre o valor engadido por cada trimestre natural, independentemente de que subministrase ou non servizos de telecomunicacións, de radiodifusión ou de televisión e electrónicos. A declaración non poderá ser negativa e presentarase dentro do prazo de vinte días a partir do final do período a que se refire a declaración.

Esta declaración liquidación deberá incluír o número de identificación fiscal asignado ao empresario ou profesional pola Administración tributaria en relación coas súas obrigas polo imposto e, por cada Estado membro de consumo en que se devindicase o imposto, o valor total, excluído o imposto sobre o valor engadido que grave a operación, dos servizos prestados de telecomunicacións, de radiodifusión ou de televisión e electrónicos, durante o período a que se refire a declaración, a cantidade global do imposto correspondente a cada Estado membro, desagregado por tipos impositivos e o importe total, resultante da suma de todas estas, que debe ser ingresado en España.

Cando o empresario ou profesional teña un ou máis establecementos permanentes en Estados membros distintos de España, desde os que preste os servizos a que se refire este réxime especial, deberá incluír ademais na declaración liquidación a información a que se refire o parágrafo anterior, correspondente a cada establecemento permanente, identificado co seu número de identificación individual do imposto ou o número de referencia fiscal do dito establecemento, e desagregada por cada Estado membro de consumo.

Se o importe da contraprestación das operacións se fixase en moeda distinta do euro, este converterase a euros aplicando o tipo de cambio válido que corresponda ao último día do período de liquidación. O cambio realizarase seguindo os tipos de cambio publicados polo Banco Central Europeo para ese día ou, se non hai publicación correspondente a ese día, do día seguinte.

Calquera modificación posterior das cifras contidas nas declaracións presentadas deberá efectuarse, no prazo máximo de tres anos a partir da data en que debía presentarse a declaración inicial, a través do procedemento de rectificación de autoliquidacións e de declaracións complementarias previsto nos artigos 120.3 e 122, respectivamente, da Lei 58/2003, do 17 de decembro, xeral tributaria, e na súa normativa de desenvolvemento. Non obstante, o Estado

membro de consumo poderá aceptar correccións tras a finalización do prazo indicado con suxeición ao previsto na súa normativa tributaria nacional.

c) Ingresar o imposto correspondente a cada declaración, facendo referencia á declaración específica a que corresponde. O importe ingresarase en euros na conta bancaria designada pola Administración tributaria dentro do prazo de presentación da declaración.

Calquera rectificación posterior dos importes ingresados que determine un ingreso adicional do imposto deberase realizar facendo referencia á declaración específica a que corresponda, sen que se poida engadir ou introducir noutra declaración posterior.

d) Manter un rexistro das operacións incluídas neste réxime especial. Este rexistro deberase levar coa precisión suficiente para que a Administración tributaria do Estado membro de consumo poida comprobar se a declaración mencionada na letra b) anterior é correcta.

Este rexistro estará á disposición tanto do Estado membro de identificación coma do de consumo, e o empresario ou profesional queda obrigado a poñelo á disposición das administracións tributarias dos referidos Estados, logo de solicitude destas, por vía electrónica.

O empresario ou profesional deberá conservar este rexistro durante un período de dez anos desde o final do ano en que se realizase a operación.

Dous. O empresario ou profesional que considere España como Estado membro de identificación deberá presentar, exclusivamente en España, as declaracións liquidacións e ingresar, se é o caso, o importe do imposto correspondente a todas as operacións a que se refire este réxime especial realizadas en todos os Estados membros de consumo.

Tres. O ministro de Facenda e Administracións Públicas ditará as disposicións necesarias para o desenvolvemento e aplicación do establecido na presente sección.

Artigo 163 tervicies. *Dereito á dedución das cotas soportadas.*

Un. Os empresarios ou profesionais que se acollan a este réxime especial non poderán deducir na declaración liquidación a que se refire a letra b) do punto un do artigo 163 duovicies desta lei cantidade ningunha polas cotas soportadas na adquisición ou importación de bens e servizos que, conforme as regras que resulten aplicables se destinen á prestación dos servizos de telecomunicacións, de radiodifusión ou de televisión e electrónicos a que se refire este réxime.

Non obstante o anterior, os empresarios ou profesionais que se acollan a este réxime especial e realicen no Estado membro de consumo operacións a que se refire este réxime especial conxuntamente con outras distintas que determinen a obriga de rexistrarse e de presentar declaracións liquidación no dito Estado membro poderán deducir as cotas soportadas na adquisición ou importación de bens e servizos que, conforme as regras que resulten aplicables, se entendan realizadas no Estado membro de consumo e que se destinen á prestación dos servizos de telecomunicacións, de radiodifusión ou de televisión e electrónicos a que se refire este réxime especial a través das declaracións liquidación correspondentes do imposto que deban presentar no dito Estado membro.

Dous. Sen prexuízo do previsto no punto anterior, os empresarios ou profesionais que se acollan a este réxime especial terán dereito á devolución das cotas do imposto sobre o valor engadido soportadas na adquisición ou importación de bens e servizos que se destinen á prestación dos servizos de telecomunicacións, de radiodifusión ou de televisión e electrónicos a que se refire este réxime que deban entenderse realizadas no Estado membro de consumo, conforme o procedemento previsto na normativa do Estado membro de consumo en desenvolvemento do que dispón a Directiva 2008/9/CE do Consello, do 12 de febreiro

de 2008, nos termos que prevé o artigo 369 undecies da Directiva 2006/112/CE, do 28 de novembro de 2006. En particular, no caso de empresarios ou profesionais que estean establecidos no territorio de aplicación do imposto solicitarán a devolución das cotas soportadas, con excepción das realizadas no indicado territorio, a través do procedemento previsto no artigo 117 bis desta lei.

Tres. En caso de que España sexa o Estado membro de identificación, as cotas soportadas na adquisición ou importación de bens e servizos que se entendan realizadas no territorio de aplicación do imposto e se destinen á prestación de servizos de telecomunicacións, de radiodifusión ou de televisión e electrónicos, poderán deducirse a través das correspondentes declaracións liquidación conforme o réxime xeral do imposto, con independencia de que aos referidos servizos lles resulte ou non aplicable o réxime especial previsto nesta sección.

Catro. En caso de que España sexa o Estado membro de consumo, sen prexuízo do disposto no ordinal 2.º do punto dous do artigo 119 desta lei, os empresarios ou profesionais establecidos na Comunidade que se acollan a este réxime especial terán dereito á devolución das cotas do imposto sobre o valor engadido soportadas na adquisición ou importación de bens e servizos que deban entenderse realizadas no territorio de aplicación do imposto, sempre que os ditos bens e servizos se destinen á prestación dos servizos de telecomunicacións, de radiodifusión ou de televisión e electrónicos a que se refire este réxime especial. O procedemento para o exercicio deste dereito será o previsto no artigo 119 desta lei.

Artigo 163 quatercicies. *Prestacións de servizos de telecomunicacións, de radiodifusión ou de televisión e electrónicos realizados no territorio de aplicación do imposto por empresarios ou profesionais establecidos nel.*

O réxime especial previsto nesta sección non resultará aplicable aos servizos de telecomunicacións, de radiodifusión ou de televisión e electrónicos prestados no territorio de aplicación do imposto por empresarios ou profesionais que teñan a sede da súa actividade económica ou un establecemento permanente neste. Ás ditas prestacións de servizos resultaralles aplicable o réxime xeral do imposto.»

Trinta e seis. O ordinal 4.º do punto un do artigo 164 queda redactado da seguinte forma:

«4.ª Levar a contabilidade e os rexistros que se establezan na forma definida regulamentariamente, sen prexuízo do disposto no Código de comercio e demais normas contables.»

Trinta e sete. O punto dous do artigo 167 queda redactado da seguinte forma:

«Dous. Nas importacións de bens o imposto liquidarase na forma prevista pola lexislación alfandegueira para os dereitos arancelarios.

A recadación e o ingreso das cotas do imposto á importación efectuaranse na forma que se determine regulamentariamente, onde se poderán establecer os requisitos exixibles aos suxeitos pasivos para que poidan incluír as ditas cotas na declaración liquidación correspondente ao período en que reciban o documento en que conste a liquidación practicada pola Administración.»

Trinta e oito. Engádense os ordinais 6.º, 7.º e 8.º ao punto dous do artigo 170, que quedan redactados da seguinte forma:

«6.º A falta de comunicación en prazo ou a comunicación incorrecta por parte dos destinatarios das operacións a que se refire o artigo 84, punto un, ordinal 2.º letra e), terceiro guión, desta lei, aos empresarios ou profesionais que realicen as correspondentes operacións, da circunstancia de estar a actuar, con respecto ás

ditas operacións, na súa condición de empresarios ou profesionais, nos termos que se regulan regulamentariamente.

7.º A falta de comunicación en prazo ou a comunicación incorrecta por parte dos destinatarios das operacións a que se refire o artigo 84, punto un, ordinal 2.º, letra f), desta lei, aos empresarios ou profesionais que realicen as correspondentes operacións, das seguintes circunstancias, nos termos que se determinan regulamentariamente:

Que están a actuar, con respecto ás ditas operacións, na súa condición de empresarios ou profesionais.

Que tales operacións se realizan no marco dun proceso de urbanización de terreos ou de construción ou rehabilitación de edificacións.

8.º A non consignación ou a consignación incorrecta ou incompleta na autoliquidación, das cotas tributarias correspondentes a operacións de importación liquidadas pola Administración polos suxeitos pasivos a que se refire o parágrafo segundo do punto dous do artigo 167 desta lei.»

Trinta e nove. Engádense os ordinais 6.º e 7.º ao punto un e modifícase o punto dous do artigo 171, que quedan redactados da seguinte forma:

«6.º As establecidas nos ordinais 6.º e 7.º do punto dous, con multa pecuniaria proporcional do 1 por cento das cotas devindicadas correspondentes ás entregas e operacións respecto das cales se incumpriu a obriga de comunicación, cun mínimo de 300 euros e un máximo de 10.000 euros.

7.º As establecidas no ordinal 8.º do punto dous, con multa pecuniaria proporcional do 10 por cento das cotas devindicadas correspondentes ás liquidacións efectuadas polas alfándegas correspondentes ás operacións non consignadas na autoliquidación.»

«Dous. A sanción imposta de acordo co previsto nas normas 4.ª, 5.ª e 7.ª do punto un deste artigo reducirase conforme o disposto no número 1 do artigo 188 da Lei xeral tributaria.»

Corenta. Engádense unha nova disposición adicional oitava coa seguinte redacción:

«Disposición adicional oitava. *Referencia normativa.*

Os termos «a Comunidade» e «a Comunidade Europea» que se recollen nesta lei entenderanse referidos a «a Unión», os termos «das Comunidades Europeas» ou «da CEE» entenderanse referidos a «da Unión Europea» e os termos «comunitario», «comunitaria», «comunitarios» e «comunitarias» entenderanse referidos a «da Unión».»

Corenta e un. Dáse nova redacción ao punto quinto do anexo e engádense dous puntos, o oitavo e o décimo, que quedan redactados da seguinte forma:

«Quinto. Réxime de depósito distinto dos alfandegueiros:

Definición do réxime:

a) En relación cos bens obxecto de impostos especiais, o réxime de depósito distinto dos alfandegueiros será o réxime suspensivo aplicable nos supostos de fabricación, transformación ou tenza de produtos obxecto dos impostos especiais de fabricación en fábricas ou depósitos fiscais, de circulación dos referidos produtos entre os ditos establecementos e de importación destes con destino a fábrica ou depósito fiscal.

O disposto no parágrafo anterior resultará igualmente aplicable ao gas natural entregado a través dunha rede situada no territorio da Comunidade ou de calquera rede conectada á dita rede.

b) En relación cos demais bens, o réxime de depósito distinto dos alfandegueiros será o réxime suspensivo aplicable aos bens excluídos do réxime de depósito alfandegueiro por razón da súa orixe ou procedencia, con suxeición no demais ás mesmas normas que regulan o mencionado réxime alfandegueiro.

Tamén se incluírán neste réxime os bens que se negocien en mercados oficiais de futuros e opcións baseados en activos non financeiros, mentres os referidos bens non se poñan á disposición do adquirente.

O réxime de depósito distinto dos alfandegueiros a que se refire esta letra b) non será aplicable aos bens destinados á súa entrega a persoas que non actúen como empresarios ou profesionais con excepción dos destinados a ser introducidos nas tendas libres de impostos.

Os titulares dos depósitos a que se refire este precepto serán responsables subsidiarios do pagamento da débeda tributaria que corresponda á saída ou abandono dos bens destes depósitos, con excepción daqueles a que se refire a letra a) desta disposición, independentemente de que poidan actuar como representantes fiscais dos empresarios ou profesionais non establecidos no ámbito espacial do imposto.»

«Oitavo. Relación de bens a que se refire o artigo 91.un.1.6.ºc) desta lei.

– As lentes, lentes de contacto graduadas e os produtos necesarios para o seu uso, coidado e mantemento.

– Dispositivos de punción, dispositivos de lectura automática do nivel de glicosa, dispositivos de administración de insulina e demais aparellos para o autocontrol e tratamento da diabetes.

– Dispositivos para o autocontrol dos corpos cetónicos e da coagulación sanguínea e outros dispositivos de autocontrol e tratamento de enfermidades discapacitantes como os sistemas de infusión de morfina e medicamentos oncolóxicos.

– Bolsas de recollida de urina, absorbentes de incontinencia e outros sistemas para incontinencia urinaria e fecal, incluídos os sistemas de irrigación.

– Próteses, órteses, ortopróteses e implantes cirúrxicos, en particular os previstos no Real decreto 1030/2006, do 15 de setembro, polo que se establece a carteira de servizos comúns do Sistema nacional de saúde e o procedemento para a súa actualización, incluíndo os seus compoñentes e accesorios.

– As cánulas de traqueotomía e larinxectomía.

– Cadeiras terapéuticas e de rodas, así como os coxíns antiéscaras e arneses para o uso destas, muletas, andadores e guindastres para mobilizar persoas con discapacidade.

– Plataformas elevadoras, ascensores para cadeiras de rodas, adaptadores de cadeiras en escaleiras, ramplas portátiles e barras autoportantes para incorporarse por si mesmo.

– Aparellos e demais instrumental destinados á redución de lesións ou malformacións internas, como suspensorios e pezas de compresión para varices.

– Dispositivos de tratamento de diálise domiciliar e tratamentos respiratorios.

– Os equipamentos médicos, aparellos e demais instrumental, destinados a compensar un defecto ou unha incapacidade, que estean deseñados para uso persoal e exclusivo de persoas con deficiencia visual e auditiva.

– Os seguintes produtos de apoio que estean deseñados para uso persoal e exclusivo de persoas con deficiencia física, mental, intelectual ou sensorial:

• Produtos de apoio para vestirse e espirse: calzadores e sacabotas con mangos especiais para poder chegar ao chan, perchas, ganchos e varas para suxeitar a roupa nunha posición fixa.

- Produtos de apoio para funcións de aseo: alzas, repousabrazos e respaldos para o inodoro.
- Produtos de apoio para lavarse, bañarse e ducharse: cepillos e esponxas con mangos especiais, cadeiras para baño ou ducha, táboas de bañeira, tallos, produtos de apoio para reducir a lonxitude ou profundidade da bañeira, barras e asas de apoio.
- Produtos de apoio para posibilitar o uso das novas tecnoloxías da información e comunicación, como ratos por movementos cefálicos ou oculares, teclados de alto contraste, interruptores de pestanexo, software para posibilitar a escritura e o manexo do dispositivo a persoas con discapacidade motórica severa a través da voz.
- Produtos de apoio e dispositivos que posibilitan a persoas con discapacidade motórica agarrar, accionar, alcanzar obxectos: pinzas longas de agarre e adaptadores de agarre.
- Estimuladores funcionais.»

«Décimo. Entregas de prata, platino, paladio, así como a entrega de teléfonos móbiles, consolas de videoxogos, ordenadores portátiles e tabletas dixitais.

| Cód. NCE | Designación da mercadoría |
|------------|--|
| 7106 10 00 | Prata en po |
| 7106 91 00 | Prata en bruto |
| 7106 92 00 | Prata semilabrada |
| 7110 11 00 | Platino en bruto, ou en po |
| 7110 19 | Platino. Os demais |
| 7110 21 00 | Paladio en bruto ou en po |
| 7110 29 00 | Paladio. Os demais |
| 8517 12 | Teléfonos móbiles (celulares) e os doutras redes sen fíos. Exclusivamente polo que se refire aos teléfonos móbiles |
| 9504 50 | Videoconsolas e máquinas de videoxogo agás as da subpartida 950430. Exclusivamente polo que se refire ás consolas de videoxogo |
| 8471 30 | Máquinas automáticas para tratamento ou procesamento de datos, portátiles, de peso inferior a 10 kg, que estean constituídas, polo menos, por unha unidade central de proceso, un teclado e un visualizador. Exclusivamente polo que se refire a ordenadores portátiles e tabletas dixitais.» |

Artigo segundo. *Modificación da Lei 20/1991, do 7 de xuño, de modificación dos aspectos fiscais do réxime económico fiscal de Canarias.*

Modifícase a Lei 20/1991, do 7 de xuño, de modificación dos aspectos fiscais do réxime económico fiscal de Canarias, nos seguintes termos:

Un. Os ordinais 2.º, 4.º e 7.º do número 2 do artigo 6 quedan redactados da seguinte forma:

«2.º A transmisión de valores cuxa posesión asegure, de feito ou de dereito, a atribución da propiedade ou do desfrute dun inmovible ou dunha parte deste nos supostos previstos no artigo 50.un.18.º k) da Lei da Comunidade Autónoma de Canarias 4/2012, do 25 de xuño, de medidas administrativas e fiscais.»

«4.º As execucións de obra que teñan por obxecto a construción ou rehabilitación dunha edificación, no sentido do número 5 do artigo 5 desta lei,

cando o empresario que execute a obra achegue unha parte dos materiais utilizados, sempre que o custo destes exceda o 40 por cento da base imponible.»

«7.º As cesións de bens en virtude de contratos de vendas a prazos con pacto de reserva de dominio ou condición suspensiva e de arrendamentos venda e asimilados.

Para os efectos do disposto no parágrafo anterior asimilaranse aos arrendamentos venda os arrendamentos con opción de compra desde o momento en que o arrendatario se comprometa a exercer a opción de compra e, en xeral, os de arrendamentos de bens con cláusula de transferencia da propiedade, vinculante para ambas as dúas partes.»

Dous. Os ordinais 1.º e 9.º do artigo 9 quedan redactados da seguinte forma:

«1.º A transmisión dun conxunto de elementos corporais e, de ser o caso, incorporais que, formando parte do patrimonio empresarial ou profesional do suxeito pasivo, constitúan ou sexan susceptibles de constituír unha unidade económica autónoma no transmitente, capaz de desenvolver unha actividade empresarial ou profesional polos seus propios medios, con independencia do réxime fiscal que á dita transmisión lle resulte de aplicación no ámbito doutros tributos e do procedente conforme o disposto no artigo 4.4 desta lei.

Quedarán excluídas da non suxeición a que se refire o parágrafo anterior as seguintes transmisións:

a) A mera cesión de bens ou dereitos.

b) As dos bens mobles ou semoventes que, formando parte das existencias do patrimonio empresarial que se transmite, sexan levadas a cabo por quen teña a condición de comerciante detallista de acordo co disposto no artigo 50.tres da Lei da Comunidade Autónoma de Canarias 4/2012, do 25 de xuño, de medidas administrativas e fiscais, e, en función do destino previsible, o adquirente teña dereito á dedución, total ou parcial, do imposto que se encontre implícito na contraprestación nos termos establecidos no artigo 29.3 desta lei.

Para estes efectos, unicamente estará exenta do imposto, por aplicación do artigo 50.un.27.º da Lei da Comunidade Autónoma de Canarias 4/2012, a transmisión dos bens mobles e semoventes que constituía as existencias do patrimonio empresarial.

c) As realizadas polos que teñan a condición de empresario ou profesional exclusivamente conforme o disposto polo artigo 5.4.a) desta lei, cando as ditas transmisións teñan por obxecto a mera cesión de bens ou dereitos.

d) As efectuadas polos que teñan a condición de empresario ou profesional exclusivamente pola realización ocasional das operacións a que se refire o artigo 5.4.b) desta lei.

Para os efectos do disposto neste punto, resultará irrelevante que o adquirente desenvolva a mesma actividade a que estaban afectos os elementos adquiridos ou outra diferente, sempre que o adquirente acredite a intención de manter a dita afectación ao desenvolvemento dunha actividade empresarial ou profesional.

En relación co disposto neste punto, considerarase como mera cesión de bens ou de dereitos a transmisión destes cando non se acompañe dunha estrutura organizativa de factores de produción materiais e humanos, ou dun deles, que permita considerala constitutiva dunha unidade económica autónoma.

En caso de que os bens e dereitos transmitidos, ou parte deles, se desafecten posteriormente das actividades empresariais ou profesionais que determinan a non suxeición prevista neste punto, a referida desafectación quedará suxeita ao imposto na forma establecida para cada caso nesta lei.

Os adquirentes dos bens e dereitos comprendidos nas transmisións que se benefician da non suxeición establecida neste punto subrogarase, respecto dos ditos bens e dereitos, na posición do transmitente en canto á aplicación das normas

contidas no artigo 50.un.22.º da Lei da Comunidade Autónoma de Canarias 4/2012 e nos artigos 37 a 44 desta lei.»

«9.º As entregas de bens e prestacións de servizos realizadas directamente polas administracións públicas sen contraprestación ou mediante contraprestación de natureza tributaria.

Para estes efectos consideraranse administracións públicas:

- a) A Administración xeral do Estado, as administracións das comunidades autónomas e as entidades que integran a Administración local.
- b) As entidades xestoras e os servizos comúns da Seguridade Social.
- c) Os organismos autónomos, as universidades públicas e as axencias estatais.
- d) Calquera entidade de dereito público con personalidade xurídica propia, dependente das anteriores que, con independencia funcional ou cunha especial autonomía recoñecida pola lei, teñan atribuídas funcións de regulación ou control de carácter externo sobre un determinado sector ou actividade.

Non terán a consideración de administracións públicas as entidades públicas empresariais estatais e os organismos asimilados dependentes das comunidades autónomas e entidades locais.

Non estarán suxeitos ao imposto os servizos prestados en virtude de encomendas de xestión polos entes, organismos e entidades do sector público que teñan, de conformidade co establecido nos artigos 4.1.n) e 24.6 do texto refundido da Lei de contratos do sector público, aprobado polo Real decreto legislativo 3/2011, do 14 de novembro, a condición de medio propio instrumental e servizo técnico da Administración pública encomendante e dos poderes adxudicadores dependentes deste.

Así mesmo, non estarán suxeitos ao imposto os servizos prestados por calquera ente, organismo ou entidade do sector público, nos termos a que se refire o artigo 3.1 do texto refundido da Lei de contratos do sector público, a favor das administracións públicas de que dependan ou doutra integramente dependente destas, cando as ditas administracións públicas posúan a titularidade íntegra destes.»

Tres. O ordinal 2.º do punto dous do artigo 16 queda redactado da seguinte forma:

«2.º As entregas dos bens que deban ser obxecto de instalación ou montaxe antes da súa posta á disposición, cando a instalación se ultime no referido territorio e sempre que a instalación ou montaxe implique a inmovilización dos bens entregados.»

Catro. Modifícase o número 3 do punto un, introdúcese un último parágrafo no punto dous, modifícanse os números 4 e 9 do punto tres.un e o punto tres.dous, todos eles do artigo 17, que quedan redactados da seguinte forma:

«3. Por excepción ao expresado no número 2 anterior, non se entenderán realizados no territorio de aplicación do imposto:

Os servizos que se enumeran a continuación cando o destinatario destes estea establecido ou teña o seu domicilio ou residencia habitual fóra da Unión Europea:

As cesións e concesións de dereitos de autor, patentes, licenzas, marcas de fábrica ou comerciais e os demais dereitos de propiedade intelectual ou industrial, así como calquera outro dereito similar.

A cesión ou concesión de fondos de comercio, de exclusivas de compra ou venda ou do dereito a exercer unha actividade profesional.

Os de publicidade.

Os de asesoramento, auditoría, enxeñaría, gabinete de estudos, avogacía, consultores, expertos contables ou fiscais e outros similares, con excepción dos comprendidos no número 1 do punto un da parte tres deste artigo.

Os de tratamento de datos e a subministración de informacións, incluídos os procedementos e experiencias de carácter comercial.

Os de tradución, corrección ou composición de textos, así como os prestados por intérpretes.

Os de seguro, reaseguro e capitalización, así como os servizos financeiros, citados respectivamente polo artigo 50.un.16.º e 18.º da Lei da Comunidade Autónoma de Canarias 4/2012, do 25 de xuño, de medidas administrativas e fiscais, incluídos os que non estean exentos, con excepción do alugamento de caixas de seguridade.

Os de cesión de persoal.

A dobraxe de películas.

Os arrendamentos de bens mobles corporais, con excepción dos que teñan por obxecto calquera medio de transporte e os colectores.

A provisión de acceso aos sistemas de distribución de gas natural, electricidade, calefacción ou refrixeración, e o seu transporte ou transmisión a través dos ditos sistemas, así como a prestación doutros servizos directamente relacionados con calquera dos servizos comprendidos neste parágrafo.

As obrigas de non prestar, total ou parcialmente, calquera dos servizos enunciados neste punto.»

«—Servizos de radiodifusión e televisión: aqueles servizos consistentes na subministración de contidos de audio e audiovisuais, tales como os programas de radio ou de televisión proporcionados ao público a través das redes de comunicacións por un prestador de servizos de comunicación que actúe baixo a súa propia responsabilidade editorial, para seren escoitados ou vistos simultaneamente seguindo un horario de programación.»

«4. Os prestados por vía electrónica cando o destinatario non sexa un empresario ou profesional que actúa como tal, sempre que este se encuentre establecido ou teña a súa residencia ou domicilio habitual no territorio de aplicación do imposto.»

«9. Os de telecomunicacións, de radiodifusión e de televisión, cando o destinatario non sexa un empresario ou profesional que actúa como tal, sempre que este se encuentre establecido ou teña a súa residencia ou domicilio habitual no territorio de aplicación do imposto.»

«Dous. Non se considerarán prestados no territorio de aplicación do imposto os servizos que se enumeran a continuación cando se entendan realizados no territorio de aplicación do imposto por aplicación das regras contidas no presente artigo, pero a súa utilización ou explotación efectivas se realicen na Unión Europea, excluídas as illas Canarias:

1.º Os enunciados no punto un.3 deste artigo, cuxo destinatario sexa un empresario ou profesional que actúa como tal.

2.º Os de mediación en nome e por conta allea cuxo destinatario sexa un empresario ou profesional que actúa como tal.

3.º Os de arrendamento de medios de transporte.

4.º Os prestados por vía electrónica, os de telecomunicacións, de radiodifusión e de televisión.»

Cinco. Engádesse unha letra i) ao ordinal 2.º do número 1 do artigo 19, que queda redactada da seguinte forma:

«i) Cando se trate de entregas dos seguintes produtos definidos no anexo VII desta lei:

– Prata, platino e paladio, en bruto, en po ou semilabrado; asimílaranse a estes as entregas que teñan por obxecto os ditos metais resultantes da realización de

actividades de transformación polo empresario ou profesional adquirente. En todo caso, débese tratar de produtos que non estean incluídos no ámbito de aplicación do réxime especial aplicable aos bens usados e do réxime especial de obxectos de arte, antigüidades e obxectos de colección.

- Teléfonos móbiles.
- Consolas de videoxogos, ordenadores portátiles e tabletas dixitais.

O previsto nestes dous últimos guións só se aplicará cando o destinatario sexa:

a') Un empresario ou profesional revendedor destes bens, calquera que sexa o importe da entrega.

b') Un empresario ou profesional distinto dos referidos na letra anterior, cando o importe total das entregas dos ditos bens efectuadas a este, documentadas na mesma factura, exceda os 10.000 euros, excluído o imposto xeral indirecto canario.

Para os efectos do cálculo do límite mencionado, atenderase ao importe total das entregas realizadas cando, documentadas en máis dunha factura, resulte acreditado que se trata dunha única operación e que se produciu a desagregación artificial desta para os únicos efectos de evitar a aplicación desta norma.

A acreditación da condición do empresario ou profesional a que se refiren as dúas letras anteriores deberase realizar con carácter previo ou simultáneo á adquisición, nas condicións que determine regulamentariamente o Goberno de Canarias.

As entregas dos ditos bens, nos casos en que sexan suxeitos pasivos do imposto os seus destinatarios conforme o establecido neste ordinal 2.º, deberán documentarse nunha factura mediante serie especial.»

Seis. A letra a) do número 5 do punto dous do artigo 20 queda redactada da seguinte forma:

«a) Iniciar ante a Administración tributaria o procedemento de rectificación de autoliquidacións previsto no artigo 120.3 da Lei 58/2003, do 17 de decembro, xeral tributaria, e na súa normativa de desenvolvemento.»

Sete. A letra e) do número 3, o número 6, a condición 1.ª da letra A) e a letra B) do número 7 e o número 8, todos eles do artigo 22, quedan redactados da seguinte forma:

«e) As subvencións non vinculadas ao prezo das operacións. Non se considerarán como tales os importes pagados por un terceiro en contraprestación das ditas operacións.»

«6. A base imponible poderase reducir cando o destinatario das operacións suxeitas ao imposto non faga efectivo o pagamento das cotas repercutidas e sempre que, con posterioridade á devindicación da operación, se dite auto que declare o concurso de acredores daquel. A modificación, de ser o caso, non se poderá efectuar despois de transcorrido o prazo de dous meses a partir da fin do prazo máximo establecido no ordinal 5.º do número 1 do artigo 21 da Lei 22/2003, do 9 de xullo, concursal.

Só cando se acorde a conclusión do concurso polas causas expresadas no artigo 176.1, ordinais 1.º, 4.º e 5.º, da Lei concursal, o acredor que tivese modificado a base imponible deberá modificala novamente á alza mediante a emisión, no prazo que se fixe regulamentariamente, dunha factura rectificadora en que se repercute a cota procedente.»

«1.ª Que transcorrese un ano desde a devindicación do imposto repercutido sen que se obtivese o cobramento de todo ou parte do crédito derivado deste.

Non obstante, cando se trate de operacións a prazos ou con prezo aprazado, deberá ter transcorrido un ano desde o vencemento do prazo ou prazos impagados co fin de proceder á redución proporcional da base imponible. Para estes efectos,

consideraranse operacións a prazos ou con prezo aprazado aquelas nas cales se pactase que a súa contraprestación se deba facer efectiva en pagamentos sucesivos ou nun só, respectivamente, sempre que o período transcorrido entre a devindicación do imposto repercutido e o vencemento do último ou único pagamento sexa superior a un ano.

Cando o titular do dereito de crédito cuxa base imponible se pretende reducir sexa un empresario ou profesional cuxo volume de operacións, calculado conforme o disposto no artigo 51 desta lei, non tivese excedido durante o ano natural inmediato anterior os 6.010.121,04 euros, o prazo a que se refire esta condición 1.^a poderá ser de seis meses ou un ano.

No caso de operacións ás cales sexa de aplicación o réxime especial do criterio de caixa, esta condición entenderase cumprida na data de devindicación do imposto que se produza por aplicación da data límite do 31 de decembro a que se refire o artigo 58 duodecies desta lei.

Non obstante o previsto no parágrafo anterior, cando se trate de operacións a prazos ou con prezo aprazado será necesario que transcorrese o prazo de seis meses ou un ano a que se refire esta regra 1.^a desde o vencemento do prazo ou prazos correspondentes ata a data de devindicación da operación.»

«B) A modificación deberase realizar no prazo dos tres meses seguintes á finalización do período de seis meses ou un ano a que se refire a condición 1.^a anterior e comunicarse á Administración tributaria canaria no prazo que fixe regulamentariamente o Goberno de Canarias.

No caso de operacións ás cales sexa de aplicación o réxime especial do criterio de caixa, o prazo de tres meses para realizar a modificación computarase a partir da data límite do 31 de decembro a que se refire o artigo 58 duodecies desta lei.»

8. En relación cos supostos de modificación da base imponible comprendidos nos números 6 e 7 anteriores, aplicaranse as seguintes regras:

1.^a Non procederá a modificación da base imponible nos casos seguintes:

- a) Créditos que gocen de garantía real, na parte garantida.
- b) Créditos afianzados por entidades de crédito ou sociedades de garantía recíproca ou cubertos por un contrato de seguro de crédito ou de caución, na parte afianzada ou asegurada.
- c) Créditos entre persoas ou entidades vinculadas definidas no artigo 23, número 3, desta lei.
- d) Créditos debidos ou afianzados por entes públicos.

O disposto nesta letra d) non se aplicará á redución da base imponible realizada de acordo co número 7 anterior para os créditos que se consideren total ou parcialmente incobrables, sen prexuízo da necesidade de cumprir co requisito de acreditación documental do non pagamento a que se refire a condición 4.^a da letra A) do dito punto.

2.^a Tampouco procederá a modificación da base imponible cando o destinatario das operacións non estea establecido no territorio de aplicación do imposto.

3.^a Tampouco procederá a modificación da base imponible de acordo co número 7 deste artigo con posterioridade ao auto de declaración de concurso para os créditos correspondentes a cotas repercutidas por operacións cuxa devindicación se produza con anterioridade ao dito auto.

4.^a Nos supostos de pagamento parcial anteriores á citada modificación, entenderase que o imposto xeral indirecto canario está incluído nas cantidades percibidas e na mesma proporción que a parte de contraprestación satisfeita.

5.^a A rectificación das deducións do destinatario das operacións, que deberá practicarse segundo o disposto no cuarto parágrafo do ordinal 2.º do punto dous do artigo 44 desta lei, determinará o nacemento do correspondente crédito en favor da Facenda pública.

Se o destinatario das operacións suxeitas non tivo dereito á dedución total do imposto, resultará tamén debedor fronte á Facenda pública polo importe da cota do imposto non deducible. No suposto de que o destinatario non actúe na condición de empresario ou profesional e na medida que non satisfíxese a dita débeda, resultará de aplicación o establecido na letra C) do número 7 anterior.»

Oito. O número 1 do artigo 23 queda redactado da seguinte forma:

«1. Nas operacións cuxa contraprestación non consista en diñeiro considerarase como base imponible o importe, expresado en diñeiro, que se tivese acordado entre as partes.

Salvo que se acredite o contrario, a base imponible coincidirá cos importes que resulten de aplicar as regras seguintes:

1.^a Se os bens fosen entregados no mesmo estado en que foron adquiridos sen ser sometidos a proceso ningún de fabricación, elaboración ou transformación polo propio suxeito pasivo, ou pola súa conta, a base imponible será a que se tivese fixado na operación pola cal se adquiriron os ditos bens.

Tratándose de bens importados, a base imponible será a que tivese prevalecido para a liquidación do imposto á importación destes.

2.^a Se os bens entregados fosen sometidos a procesos de elaboración ou transformación polo transmitente ou pola súa conta, a base imponible será o custo dos bens ou servizos utilizados polo suxeito pasivo para a obtención dos ditos bens, incluídos os gastos de persoal efectuados coa mesma finalidade.

3.^a Non obstante, se o valor dos bens entregados tivese experimentado alteracións como consecuencia da súa utilización, deterioración, obsolescencia, envilecemento, revalorización ou calquera outra causa, considerarase como base imponible o valor dos bens no momento en que se efectúe a entrega.

4.^a No caso de servizos, considerarase como base imponible o custo de prestación de servizos incluída, se é o caso, a amortización dos bens cedidos.

Non obstante, se a contraprestación consistise parcialmente en diñeiro, considerarase base imponible o resultado de engadir ao importe, expresado en diñeiro, acordado entre as partes, pola parte non pecuniaria da contraprestación, o importe da parte pecuniaria desta, sempre que o dito resultado for superior ao determinado por aplicación do disposto nos parágrafos anteriores.»

Novo. Engádesse un número 5 ao artigo 28, que queda redactado da seguinte forma:

«5. Os suxeitos pasivos que realicen conxuntamente operacións suxeitas ao imposto e operacións non suxeitas por aplicación do establecido no artigo 9.9.º desta lei poderán deducir as cotas soportadas pola adquisición de bens e servizos destinados de forma simultánea á realización dunhas e outras operacións en función dun criterio razoable e homoxéneo de imputación das cotas correspondentes aos bens e servizos utilizados para o desenvolvemento das operacións suxeitas ao imposto. Para estes efectos, incluíranse as operacións a que se refire o artigo 29.4.2.º desta lei. Este criterio deberá ser mantido no tempo, salvo que por causas razoables se deba proceder á súa modificación.

O cálculo resultante da aplicación do dito criterio poderase determinar provisionalmente atendendo aos datos do ano natural precedente, sen prexuízo da regularización que proceda ao final de cada ano.

Non obstante o anterior, non serán deducibles en proporción ningunha as cotas soportadas ou satisfeitas polas adquisicións ou importacións de bens ou servizos destinados, exclusivamente, á realización das operacións non suxeitas a que se refire o artigo 9.9.º desta lei.

As deducións establecidas neste número axustaranse tamén ás condicións e requisitos previstos no capítulo I do título II desta lei e, en particular, os que se refiren á regra de pro rata.»

Dez. O último parágrafo do número 1 do artigo 34 queda redactado da seguinte forma:

Por excepción ao disposto no parágrafo anterior, non se terán en conta as operacións realizadas no sector diferenciado de actividade de grupo de entidades. Así mesmo e sempre que non se poida aplicar o previsto no dito parágrafo, cando tales bens ou servizos se destinen a ser utilizados simultaneamente en actividades acollidas ao réxime especial simplificado e noutras actividades sometidas ao réxime especial da agricultura e gandería ou dos comerciantes retalistas, a referida porcentaxe de dedución, para os efectos do réxime simplificado, será do 50 por 100 se a afectación se produce respecto de actividades sometidas a dous dos citados réximes especiais, ou dun terzo, noutro caso.»

Once. A letra c') do artigo 34.2 queda redactada da seguinte forma:

«c') As operacións de arrendamento financeiro a que se refire a disposición adicional terceira da Lei 10/2014, do 26 de xuño, de ordenación, supervisión e solvencia de entidades de crédito.»

Doce. O artigo 36 queda redactado da seguinte forma:

«Artigo 36. *Clases de pro rata e criterios de aplicación.*

1. A regra de pro rata terá dúas modalidades de aplicación: xeral e especial.

A regra de pro rata xeral aplicarase cando non se dean as circunstancias indicadas no número seguinte.

2. A regra de pro rata especial será aplicable nos seguintes supostos:

1.º Cando os suxeitos pasivos opten pola aplicación da dita regra nos prazos e forma que se determinen regulamentariamente.

2.º Cando o montante total das cotas deducibles nun ano natural por aplicación da regra de pro rata xeral exceda nun 10 por cento ou máis o que resultaría por aplicación da regra de pro rata especial.»

Trece. O número 5 do artigo 37 queda redactado da seguinte forma:

«5. Nas operacións non suxeitas integrables no denominador da pro rata entenderase por importe total de operacións:

a) Nas operacións previstas no ordinal 8.º do artigo 9 desta lei, o valor de mercado destas.

b) Sen prexuízo do establecido no número 5 do artigo 28 desta lei, nas operacións previstas no ordinal 9.º do artigo 9 desta lei, o seu custo orzamentario.

c) Nas operacións previstas no ordinal 10.º do artigo 9 desta lei, o valor asignado para os efectos do imposto sobre transmisións patrimoniais e actos xurídicos documentados.»

Catorce. As referencias ao réxime especial da agricultura e gandería contidas na Lei 20/1991 e nas súas normas estatais de desenvolvemento, entenderanse realizadas ao réxime especial da agricultura, gandería e pesca.

Quince. O artigo 61 queda redactado da seguinte forma:

«Artigo 61. *Liquidación do imposto.*

1. Os suxeitos pasivos deberán determinar e ingresar a débeda tributaria no lugar, forma, prazos e modelos que regulamentariamente se establezan.

2. Nas importacións de bens o imposto liquidarase e ingresarse na forma, prazos e modelos que se establezan regulamentariamente, e será de aplicación supletoria a lexislación alfandegueira para os dereitos arancelarios.

3. Determinaranse regulamentariamente as garantías que resulten procedentes para asegurar o cumprimento das correspondentes obrigas tributarias.

4. Transcorridos trinta días desde a notificación ao suxeito pasivo do requirimento da Administración tributaria para que efectúe a autoliquidación que non realizou no prazo regulamentario, aquela poderá iniciar o procedemento para a práctica da liquidación provisional do imposto xeral indirecto canario correspondente, salvo que no indicado prazo se emende o incumprimento ou se xustifique debidamente a inexistencia da obriga.

A liquidación provisional de oficio realizarase sobre a base dos datos, antecedentes, signos, índices, módulos ou demais elementos de que dispoña a Administración tributaria e que sexan relevantes para o efecto, axustándose ao procedemento que se determine regulamentariamente.

As liquidacións provisionais reguladas neste artigo, unha vez notificadas, serán inmediatamente executivas, sen prexuízo das reclamacións que legalmente poidan interpoñerse contra elas.

Sen prexuízo do establecido nos parágrafos anteriores deste número, a Administración poderá efectuar posteriormente a comprobación da situación tributaria dos suxeitos pasivos e practicar as liquidacións que procedan conforme o disposto na Lei xeral tributaria.»

Dezaseis. Modifícase o número 5 e engádense os números 9 e 10 ao artigo 63, que quedan redactados da seguinte forma:

«5. Constitúe infracción tributaria a non consignación na autoliquidación que hai que presentar polo período correspondente das cotas de que sexa suxeito pasivo o destinatario das operacións conforme o ordinal 2.º do número 1 do artigo 19 e o número 6 do artigo 58 ter, ambos os dous desta lei, e o número 6 do artigo 25 da Lei 19/1994.

A infracción prevista neste punto será grave.

A sanción consistirá en multa pecuniaria proporcional do 75 por cento da cota tributaria correspondente ás operacións non consignadas na autoliquidación.

A sanción imposta de acordo co previsto neste punto reducirase conforme o disposto no número 1 do artigo 188 da Lei xeral tributaria.»

«9. Constitúe infracción tributaria a falta de comunicación en prazo ou a comunicación incorrecta, mediante acción ou omisión culposa ou dolosa, por parte dos destinatarios das operacións a que se refire o artigo 19, número 1, ordinal 2.º, letra g), terceiro guión desta lei, aos empresarios ou profesionais que realicen as correspondentes operacións, da circunstancia de que está a actuar, con respecto ás ditas operacións, se é o caso, na súa condición de empresarios ou profesionais, nos termos que se establecen regulamentariamente.

A infracción prevista neste punto será grave.

A sanción consistirá en multa pecuniaria proporcional do 1 por cento das cotas devindicadas correspondentes ás entregas respecto das cales se incumpriu a obriga de comunicación, cun mínimo de 300 euros e un máximo de 10.000 euros.»

«10. A falta de comunicación en prazo ou a comunicación incorrecta, mediante acción ou omisión culposa ou dolosa, por parte dos destinatarios das operacións a que se refire o artigo 19, número 1, ordinal 2.º, letra h), desta lei, aos empresarios ou profesionais que realicen as correspondentes operacións, das seguintes circunstancias, nos termos que se establecen regulamentariamente:

a) Que están a actuar, con respecto ás ditas operacións, na súa condición de empresarios ou profesionais.

b) Que tales operacións se realizan no marco dun proceso de urbanización de terreos ou de construción ou rehabilitación de edificacións.

A infracción prevista neste punto será grave.

A sanción consistirá en multa pecuniaria proporcional do 1 por cento das cotas devindicadas correspondentes ás operacións respecto das cales se incumpriu a obriga de comunicación, cun mínimo de 300 euros e un máximo de 10.000 euros.»

Dezasete. O número 1 do artigo 67 queda redactado como segue:

«1. Están suxeitas ao arbitrio as entregas efectuadas por empresarios, de forma habitual ou ocasional e a título oneroso, de bens mobles corporais incluídos no anexo I da Lei da Comunidade Autónoma de Canarias 4/2014, do 26 de xuño, pola que se modifica a regulación do arbitrio sobre importacións e entregas de mercadorías nas illas Canarias, producidos por eles mesmos. Igualmente estará suxeita ao arbitrio a importación dos bens incluídos no citado anexo.»

Dezaioito. O ordinal 1.º do artigo 68 queda redactado como segue:

«1.º Os incluídos no anexo I da Lei da Comunidade Autónoma de Canarias 4/2014, do 26 de xuño, pola que se modifica a regulación do arbitrio sobre importacións e entregas de mercadorías nas illas Canarias, nos supostos comprendidos nos ordinais 1.º, 4.º, 5.º, 7.º e 8.º do artigo 9 desta lei.»

Dezanove. Os números 1 e 2 e o ordinal 1.º do número 3 do artigo 73 quedan redactados como segue:

«1. As importacións definitivas a que se refire o número 3 do artigo 14 da presente lei, ordinais 1.º a 6.º, 8.º a 12.º, 16.º a 21.º, 23.º, 24.º, 27.º a 29.º, 33.º, 34.º e 36.º, sempre que os bens importados estean comprendidos no anexo I da Lei da Comunidade Autónoma de Canarias 4/2014, do 26 de xuño, pola que se modifica a regulación do arbitrio sobre importacións e entregas de mercadorías nas illas Canarias, se solicite a exención por parte do interesado e se cumpran os requisitos contidos nos citados ordinais.

2. As importacións definitivas a que se refiren os números 4, 6, 8, 9, 10 e 11 do artigo 14 da presente lei, sempre que os bens importados estean comprendidos no anexo I da Lei da Comunidade Autónoma de Canarias 4/2014 e se cumpran os requisitos contidos nos citados números.»

«1.º Os produtos a que se refiren os números 1, 2 e 3 do artigo 2 da Lei da Comunidade Autónoma de Canarias 4/2014, do 26 de xuño, pola que se modifica a regulación do arbitrio sobre importacións e entregas de mercadorías nas illas Canarias.»

Vinte. O número 2 do artigo 85 queda redactado como segue:

«2. Non poderán ser obxecto de devolución as cotas soportadas pola importación de bens incluídos no anexo II da Lei da Comunidade Autónoma de Canarias 4/2014, do 26 de xuño, pola que se modifica a regulación do arbitrio sobre importacións e entregas de mercadorías nas illas Canarias, salvo que tales bens se utilicen na realización das operacións descritas nos artigos 71 e 72 da presente lei, mesmo cando os envíos ou exportacións non estean suxeitos ao arbitrio.»

Vinte e un. A disposición adicional novena queda redactada como segue:

«Novena. As leis de orzamentos xerais do Estado poderán modificar o réxime de tributación do autoconsumo no imposto xeral indirecto canario, por iniciativa da Comunidade Autónoma de Canarias.

Igualmente, poderase modificar nas leis de orzamentos xerais do Estado a regulación das exencións por exportacións, operacións asimiladas ás exportacións e importacións, a regulación do lugar de realización do feito impositivo e a regulación da dedución.

Todo iso sen prexuízo do informe previo da Comunidade Autónoma, exixible conforme a disposición adicional terceira da Constitución española.»

Vinte e dous. Engádesse unha disposición adicional décimo cuarta, que queda redactada como segue:

«Disposición adicional décimo cuarta.

Poderán ter a consideración de entidades dependentes dun grupo de entidades regulado no capítulo VIII do título III do libro primeiro desta lei, as fundacións bancarias a que se refire o artigo 43.1 da Lei 26/2013, do 27 de decembro, de caixas de aforros e fundacións bancarias, que sexan empresarios ou profesionais e estean establecidas no territorio de aplicación do imposto, así como aquelas entidades nas cales estas manteñan unha participación, directa ou indirecta, de máis do 50 por cento do seu capital.

Considerarase como dominante a entidade de crédito a que se refire o artigo 43.1 da Lei 26/2013, do 27 de decembro, de caixas de aforros e fundacións bancarias, e que, para estes efectos, determine con carácter vinculante as políticas e estratexias da actividade do grupo e o control interno e de xestión.»

Vinte e tres. Engádesse un anexo VII, que queda redactado como segue:

«ANEXO VII

Entregas de prata, platino, paladio, así como a entrega de teléfonos móbiles, consolas de videoxogos, ordenadores portátiles e tabletas dixitais

| Cód. | NCE | Designación da mercadoría. |
|------|-------|---|
| 7106 | 10 00 | Prata en po. |
| 7106 | 91 00 | Prata en bruto. |
| 7106 | 92 00 | Prata semilabrada. |
| 7110 | 11 00 | Platino en bruto ou en po. |
| 7110 | 19 | Platino. Os demais. |
| 7110 | 21 00 | Paladio en bruto ou en po. |
| 7110 | 29 00 | Paladio. Os demais. |
| 8517 | 12 | Teléfonos móbiles (celulares) e os doutras redes sen fíos. Exclusivamente polo que se refire aos teléfonos móbiles. |
| 9504 | 50 | Videoconsolas e máquinas de videoxogo, agás as da subpartida 950430. Exclusivamente polo que se refire ás consolas de videoxogo. |
| 8471 | 30 | Máquinas automáticas para tratamento ou procesamento de datos, portátiles, de peso inferior a 10 kg, que estean constituídas, polo menos, por unha unidade central de proceso, un teclado e un visualizador. Exclusivamente polo que se refire a: |

Ordenadores portátiles e tabletas dixitais.»

Artigo terceiro. *Modificación da Lei 38/1992, do 28 de decembro, de impostos especiais.*

Modifícase a Lei 38/1992, do 28 de decembro, de impostos especiais, nos seguintes termos:

Un. O artigo 1 queda redactado da seguinte forma:

«1. Os impostos especiais son tributos de natureza indirecta que recaen sobre consumos específicos e gravan, en fase única, a fabricación, importación e,

de ser o caso, introdución, no ámbito territorial interno de determinados bens, así como a matriculación de determinados medios de transporte, a subministración de enerxía eléctrica e a posta a consumo de carbón, de acordo coas normas desta lei.

2. Teñen a consideración de impostos especiais os impostos especiais de fabricación, o imposto especial sobre a electricidade, o imposto especial sobre determinados medios de transporte e o imposto especial sobre o carbón.»

Dous. Derrógase o número 4 do artigo 2.

Tres. O número 1 do artigo 3 queda redactado da seguinte forma:

«1. Os impostos especiais de fabricación exixíranse en todo o territorio español, con excepción das illas Canarias, Ceuta e Melilla. Non obstante, nas condicións establecidas na presente lei, os impostos sobre a cervexa, sobre produtos intermedios e sobre o alcohol e bebidas derivadas serán exixibles nas illas Canarias.»

Catro. O número 14 do artigo 7 queda redactado da seguinte forma:

«14. Non obstante o establecido nos puntos anteriores deste artigo, cando a saída do gas natural das instalacións consideradas fábricas ou depósitos fiscais se produza no marco dun contrato de subministración de gas natural efectuado a título oneroso, a devindicación do imposto sobre hidrocarburos producirase no momento en que resulte exixible a parte do prezo correspondente ao gas natural subministrado en cada período de facturación. O anterior non será de aplicación cando o gas natural sexa enviado a outra fábrica, depósito fiscal ou destinatario rexistrado, nin cando a subministración se realice por medios diferentes a canalizacións fixas.

Para a aplicación do previsto no número 1 deste artigo, en relación coas subministracións de gas natural distintas daquelas a que se refire o parágrafo anterior, os suxeitos pasivos poderán considerar que o conxunto do gas natural subministrado durante períodos de ata sesenta días consecutivos saíu de fábrica ou depósito fiscal o primeiro día do mes natural seguinte á conclusión do referido período.»

Cinco. Os números 1, 2 e 4 e a letra c) do número 7 do artigo 18 quedan redactados da seguinte forma:

«1. Os suxeitos pasivos e demais obrigados ao pagamento dos impostos especiais de fabricación estarán obrigados a presentar as correspondentes declaracións tributarias e, se é o caso, a practicar as autoliquidacións que procedan, así como a prestar garantías para responder do cumprimento das súas obrigas tributarias.

2. O ministro de Facenda e Administracións Públicas procederá á actualización formal das referencias efectuadas aos códigos NC no texto desta lei, se se producisen variacións na estrutura da nomenclatura combinada.

(...)

4. Salvo o disposto no punto seguinte, os suxeitos pasivos e demais obrigados ao pagamento dos impostos especiais de fabricación deberán determinar e ingresar a débeda tributaria co procedemento, forma e prazos que estableza o ministro de Facenda e Administracións Públicas.

(...)

c) Os requisitos exixibles na circulación destes produtos e, en particular, as condicións de utilización de calquera dos documentos que deban amparar a circulación intracomunitaria e interna.»

Seis. Modifícanse os números 2, 3, 5 e 6 e engádesse un número 7 no artigo 19, que quedan redactados da seguinte forma:

«2. En todo caso, constitúen infraccións tributarias graves:

a) A fabricación e importación de produtos obxecto dos impostos especiais de fabricación con incumprimento das condicións e requisitos exixidos nesta lei e no seu regulamento de desenvolvemento.

b) A circulación de produtos obxecto dos impostos especiais de fabricación con fins comerciais no ámbito territorial interno cando, debendo estar amparada nun documento administrativo electrónico, careza dun código administrativo de referencia asignado polas autoridades competentes para iso.

c) A tenza de produtos obxecto dos impostos especiais de fabricación con fins comerciais sen acreditar o pagamento do imposto devindicado, a aplicación do réxime suspensivo ou dun suposto de exención.

3. As infraccións a que se refiren as letras a), b) e c) do número anterior sancionaranse con multa pecuniaria proporcional do 100 por cento das cotas que corresponderían ás cantidades dos produtos, calculadas aplicando o tipo vixente na data de descubrimento da infracción, cun mínimo de 1.200 euros.

A sanción que corresponda conforme o sinalado nos parágrafos anteriores incrementarase no 25 por cento cando se produza comisión repetida de infraccións tributarias. Esta circunstancia apreciarase cando o infractor, dentro dos dous anos anteriores á comisión da nova infracción, fose sancionado por resolución firme en vía administrativa por infrinxir calquera das prohibicións establecidas no número 2 anterior.

(...)

5. Constitúe infracción tributaria leve a circulación de produtos obxecto dos impostos especiais de fabricación con fins comerciais no ámbito territorial interno cando, con relación aos documentos de circulación establecidos regulamentariamente para amparar esta circulación, existan omisións ou inadecuacións coa realidade de datos esenciais do documento, e non constitúa infracción tributaria grave. Esta infracción sancionase cunha multa pecuniaria proporcional do 10 por cento da cota que correspondería aos produtos en circulación, cun mínimo de 600 euros.

Considéranse datos esenciais dos documentos de circulación os seguintes:

1.º Os datos necesarios para a correcta identificación da natureza e cantidade da mercadoría transportada.

2.º Os datos necesarios para a correcta identificación do expedidor, destinatario ou produtos, incluído o número de documento de circulación.

3.º No caso de precintas de circulación, a numeración ou capacidade destas e a súa correspondencia cos recipientes sobre os que estean colocadas.

4.º O dato relativo á data do inicio da expedición.

6. Terá a cualificación de infracción tributaria leve a tenza, con fins comerciais, de bebidas alcohólicas ou de elaborados do tabaco que non teñan marcas fiscais ou de recoñecemento, cando tal requisito sexa exixible regulamentariamente, salvo cando respecto da mesma conduta sexa de aplicación o establecido no número 2. Esta infracción sancionase:

a) Con multa de 150 euros por cada 1.000 cigarros que se teñan con fins comerciais sen ter tales marcas, cun importe mínimo de 600 euros por cada infracción.

b) Con multa de 10 euros por cada litro de bebidas derivadas que se teñan con fins comerciais sen ter tales marcas, cun importe mínimo de 600 euros por cada infracción.

As sancións establecidas nas letras a) e b) anteriores graduaranse incrementando o importe da multa nun 25 por cento en caso de comisión repetida destas infraccións. A comisión repetida apreciarase cando o suxeito infractor, dentro dos dous anos anteriores á comisión da nova infracción, fose sancionado en virtude de resolución firme en vía administrativa pola comisión das infraccións consideradas neste punto.

7. Terá a cualificación de infracción tributaria leve a tenza de marcas fiscais falsas, rexeneradas ou recuperadas. Esta infracción sancionarase con multa pecuniaria fixa de 10 euros por cada marca fiscal falsa, rexenerada ou recuperada.»

Sete. Derrógase o capítulo IX do título I.

Oito. Engádesse un capítulo II ao título III, e o vixente imposto especial sobre o carbón pasa a configurar o capítulo I deste título, coa seguinte redacción:

«TÍTULO III

Impostos especiais sobre o carbón e sobre a electricidade

CAPÍTULO I

Imposto especial sobre o carbón

(...)

CAPÍTULO II

Imposto especial sobre a electricidade

Artigo 89. *Natureza.*

O imposto especial sobre a electricidade é un tributo de natureza indirecta que recae sobre o consumo de electricidade e grava, en fase única, a subministración de enerxía eléctrica para consumo, así como o consumo polos produtores daquela electricidade xerada por eles mesmos.

Artigo 90. *Ámbito obxectivo.*

O ámbito obxectivo do imposto especial sobre a electricidade está constituído pola enerxía eléctrica clasificada no código NC 2716 da nomenclatura arancelaria e estatística establecida polo Regulamento (CEE) n.º 2.658/87 do Consello, do 23 de xullo de 1987.

Artigo 91. *Ámbito de aplicación.*

1. O imposto aplicarase en todo o territorio español.
2. O disposto no número anterior entenderase sen prexuízo dos réximes tributarios forais de concerto e convenio económico en vigor, respectivamente, nos territorios do País Vasco e na Comunidade Foral de Navarra e do disposto nos tratados e convenios internacionais que pasasen a formar parte do ordenamento interno, de conformidade co establecido no artigo 96 da Constitución española.

Artigo 92. *Feito imposable.*

1. Está suxeito ao imposto:
 - a) A subministración de enerxía eléctrica a unha persoa ou entidade que adquire a electricidade para o seu propio consumo, entendéndose por subministración de enerxía eléctrica tanto a prestación do servizo de peaxes de acceso á rede eléctrica coma a entrega de electricidade.

Para os efectos deste imposto, sempre terán a condición de consumidores os xestores de cargas do sistema.

b) O consumo polos produtores de enerxía eléctrica daquela electricidade xerada por eles mesmos.

2. Respecto aos conceptos e termos con substantividade propia que aparecen na lei, salvo os definidos nela, observarase o disposto na normativa do sector eléctrico de carácter estatal.

Artigo 93. *Suposto de non suxeición.*

Non estará suxeito ao imposto o consumo polos xeradores ou conxunto de xeradores de potencia total non superior a 100 quilowatts (kW) da enerxía eléctrica producida por eles mesmos.

Artigo 94. *Exencións.*

Estará exenta nas condicións que regulamentariamente se establezan:

1. A enerxía eléctrica subministrada no marco das relacións diplomáticas ou consulares.

2. A enerxía eléctrica subministrada a organizacións internacionais recoñecidas como tales en España e polos membros das ditas organizacións, dentro dos límites e nas condicións que se determinen nos convenios internacionais constitutivos das ditas organizacións ou nos acordos de sede.

3. A enerxía eléctrica subministrada ás forzas armadas de calquera Estado, distinto de España, que sexa parte do Tratado do Atlántico Norte ou polo persoal civil ao seu servizo, ou nos seus comedores e cantinas.

4. A enerxía eléctrica subministrada no marco dun acordo suscrito con países terceiros ou organizacións internacionais, sempre que o acordo se admita ou autorice en materia de exención do imposto sobre o valor engadido.

5. A enerxía eléctrica consumida polos titulares das instalacións de produción de enerxía eléctrica acollidas ao réxime retributivo específico conforme a lexislación sectorial.

6. A enerxía eléctrica subministrada que fose xerada por pilas de combustibles.

7. A enerxía eléctrica consumida nas instalacións de produción, transporte e distribución de enerxía eléctrica para a realización exclusiva destas actividades.

Artigo 95. *Devindicación.*

O imposto devindicarase:

a) No suposto previsto na letra a) do número 1 do artigo 92, no momento en que resulte exixible a parte do prezo correspondente á enerxía eléctrica subministrada en cada período de facturación.

b) No suposto previsto na letra b) do número 1 do artigo 92, no momento do seu consumo.

Artigo 96. *Contribuíntes.*

1. Son contribuíntes do imposto:

a) No suposto previsto na letra a) do número 1 do artigo 92, aqueles que, debidamente habilitados de acordo co disposto na Lei 24/2013, do 26 de decembro, do sector eléctrico, realicen subministracións de enerxía eléctrica ao consumidor, sen prexuízo do establecido no número 3 deste artigo.

b) No suposto previsto na letra b) do número 1 do artigo 92, aqueles que consuman a enerxía eléctrica xerada por eles mesmos.

2. Nos supostos de irregularidades en relación coa xustificación do uso ou destino dado á electricidade que se beneficiou dunha exención ou dunha redución en razón do seu destino, os subministradores estarán obrigados ao pagamento da débeda tributaria do imposto e das sancións que se puidesen impoñer, en canto non xustifiquen que a subministración se efectuou a un consumidor autorizado pola oficina xestora para gozar dos ditos beneficios fiscais.

3. Sen prexuízo do establecido no número seguinte deste artigo, nas subministracións de electricidade realizadas ao abeiro dunha non suxeición, exención ou dunha redución, terán a condición de contribuíntes, pola cantidade de electricidade recibida sen a correcta repercusión do imposto, aqueles consumidores que, por non comunicar ao subministrador os datos exactos da regularización nos prazos e termos establecidos regulamentariamente, se beneficiasen indebidamente dos ditos beneficios fiscais.

4. Nas subministracións de enerxía eléctrica efectuadas a consumidores cun único punto de subministración nas cales unha parte da enerxía subministrada está exenta en virtude do establecido no artigo 94.7 desta lei, terán a condición de contribuíntes os consumidores. Tamén terán a condición de contribuíntes aqueles a que fai referencia a letra a) do número 1 deste artigo pola electricidade adquirida para o seu consumo.

Artigo 97. *Base imponible.*

Estará constituída pola base imponible que se tería determinado para os efectos do imposto sobre o valor engadido, excluídas as cotas do propio imposto sobre a electricidade, para unha subministración de enerxía eléctrica efectuada a título oneroso dentro do territorio de aplicación do imposto sobre o valor engadido entre persoas non vinculadas, conforme o establecido nos artigos 78 e 79 da Lei 37/1992, do 28 de decembro, do imposto sobre o valor engadido.

Artigo 98. *Base liquidable.*

A base liquidable será o resultado de practicar, se é o caso, sobre a base imponible unha redución do 85 por cento que será aplicable, sempre que se cumpran os requisitos e condicións que regulamentariamente se establezan, sobre a cantidade de enerxía eléctrica que se destine a algún dos seguintes usos:

- a) Redución química e procesos electrolíticos.
- b) Procesos mineralóxicos. Considéranse procesos mineralóxicos os clasificados na división 23 do Regulamento (CE) n.º 1893/2006 do Parlamento Europeo e do Consello, do 20 de decembro de 2006, polo que se establece a nomenclatura estatística de actividades económicas NACE Revisión 2 e polo que se modifica o Regulamento (CEE) n.º 3037/90, do Consello, e determinados regulamentos da CE sobre aspectos estatísticos específicos.
- c) Procesos metalúrxicos. Considéranse procesos metalúrxicos os relativos á produción de metal e á súa preparación, así como, dentro da produción de produtos metálicos, á produción de pezas de forxado, prensa, cuñaxe e estiramento, aneis laminados e produtos de mineral en po, e tratamento de superficies e termotratamento de fundición, qumentamento, conservación, distensión ou outros termotratamentos.
- d) Actividades industriais cuxa electricidade consumida represente máis do 50 por cento do custo dun produto.

Para estes efectos, o custo dun produto defínese como a suma das compras totais de bens e servizos máis os custos de man de obra máis o consumo do capital fixo. O custo calcúlase por unidade en media.

O custo da electricidade defínese como o valor de compra real da electricidade ou o custo de produción de electricidade, se se xera na propia empresa, incluídos todos os impostos, coa excepción do IVE deducible.

- e) Regas agrícolas.
- f) Actividades industriais cuxas compras ou consumo de electricidade representen polo menos o 5 por cento do valor da produción.

Para estes efectos enténdese por:

– «Compras ou consumo de electricidade»: o custo real da enerxía eléctrica adquirida ou consumida incluídos todos os impostos, coa excepción do IVE deducible.

– «Valor da produción»: estará constituído polo importe da cifra de negocios, ao cal se sumará a variación de existencias, de produtos en curso e de produtos rematados.

Para estes efectos, o custo dun produto defínese como a suma das compras totais de bens e servizos máis os custos de man de obra máis o consumo do capital fixo. O custo calcúlase por unidade en media.

O custo da electricidade defínese como o valor de compra real da electricidade ou o custo de produción de electricidade, se se xera na propia empresa.

Artigo 99. *Tipo impositivo.*

1. Sen prexuízo do establecido no número 2 deste artigo, o imposto exixírase ao tipo do 5,11269632 por cento.

2. As cotas resultantes da aplicación do tipo impositivo fixado no número 1 non poderán ser inferiores ás contías seguintes:

a) 0,5 euros por megawatt-hora (MWh), cando a electricidade subministrada se destine a usos industriais.

b) 1 euro por megawatt-hora (MWh), cando a electricidade subministrada se destine a outros usos.

Cando se incumpra a condición prevista neste punto, as contías indicadas nas letras a) e b) terán a consideración de tipos impositivos aplicables en lugar do establecido no número 1.

3. Para os efectos do previsto no número 2, considéranse destinadas a usos industriais as seguintes subministracións de electricidade para consumo:

a) As efectuadas en alta tensión.

b) As efectuadas en baixa tensión con destino a regas agrícolas.

Artigo 100. *Cota íntegra.*

A cota íntegra é a cantidade resultante de aplicar á base liquidable o tipo impositivo que corresponda de acordo co artigo anterior.

Artigo 101. *Repercusión.*

1. Os contribuíntes deberán repercutir integramente o importe do imposto sobre aquel para quen realicen a operación gravada, quedando este obrigado a soportala sempre que a repercusión se axuste ao disposto nesta lei, calquera que fose a estipulación existente entre eles.

Os contribuíntes que repercutisen o importe das cotas devindicadas, en función dunha porcentaxe provisional comunicada polos beneficiarios das reducións a que fai referencia o artigo 98 desta lei ou non efectuasen a repercusión do imposto en función dos datos inicialmente comunicados polos beneficiarios dunha non suxeición ou exención, deberán regularizar, mediante o procedemento que se estableza regulamentariamente, o importe das cotas repercutidas ou que debesen repercutir, unha vez que lles sexan comunicados os datos exactos das ditas subministracións conforme o establecido no regulamento.

2. A repercusión das cotas devindicadas efectuarase na factura separadamente do resto de conceptos comprendidos nela. Cando se trate de operacións exentas ou con redución na base liquidable, farase mención das ditas circunstancias no referido documento con indicación do precepto aplicable.

3. Non procederá a repercusión das cotas resultantes nos supostos previstos na letra b) do número 1 do artigo 92 cando o consumidor teña a condición de contribuínte, nin nos supostos de liquidación que sexan consecuencia de actas de inspección e nos de estimación indirecta de bases.

Artigo 102. *Normas de xestión.*

1. Os contribuíntes por este imposto estarán obrigados a presentar as correspondentes autoliquidacións, así como a efectuar, simultaneamente, o pagamento da débeda tributaria.

O ministro de Facenda e Administracións Públicas establecerá o procedemento e prazo para a presentación das autoliquidacións a que se refire o parágrafo anterior.

2. Os obrigados a presentar autoliquidacións por este imposto, os representantes a que fai referencia o número 4 deste artigo, así como os beneficiarios das exencións reguladas nos números 5, 6 e 7 do artigo 94 desta lei e das reducións a que fai referencia o artigo 98, deberán solicitar a inscrición no rexistro territorial correspondente á oficina xestora de impostos especiais do lugar onde radique o establecemento onde exerzan a súa actividade ou, no seu defecto, onde radique o seu domicilio fiscal.

O ministro de Facenda e Administracións Públicas establecerá a estrutura do censo de obrigados tributarios por este imposto, así como o procedemento e prazo para a inscrición destes no rexistro territorial.

3. Non obstante o establecido nos dous números anteriores, estableceranse regulamentariamente os requisitos e condicións para a presentación das declaracións informativas que se consideren necesarias e para o cumprimento doutras obrigas de carácter formal.

4. Os contribuíntes non establecidos en territorio español, de acordo co establecido no artigo 358 da Directiva 2006/112/CE do Consello, do 28 de novembro de 2006, relativa ao sistema común do imposto sobre o valor engadido, virán obrigados a nomear unha persoa física ou xurídica con residencia en España para que os represente ante a Administración tributaria en relación coas súas obrigas por este imposto, e a realizar o dito nomeamento, debidamente acreditado, con anterioridade ou, como moito, no momento de realización do feito impositivo.

Artigo 103. *Infraccións e sancións.*

1. Nas subministracións de electricidade realizadas con aplicación dunha non suxeición, exención ou dunha redución, constitúe infracción tributaria grave non comunicar nos prazos establecidos regulamentariamente os datos exactos, cando diso derive a non repercusión ou a repercusión de cotas inferiores ás procedentes.

A base da sanción será a diferenza entre as cotas que se deberían ter repercutido e as efectivamente repercutidas.

A sanción consistirá en multa pecuniaria proporcional do 15 por cento.

Nestes supostos resultará de aplicación o disposto no artigo 188 da Lei 58/2003, do 17 de decembro, xeral tributaria.

A sanción establecida neste artigo non se aplicará cando proceda a imposición da sanción pola comisión da infracción tributaria por deixar de ingresar a débeda tributaria que debese resultar dunha autoliquidación establecida no artigo 191 da Lei 58/2003, do 17 de decembro, xeral tributaria.

2. O incumprimento da obriga a que se refire o número 4 do artigo anterior constituirá unha infracción tributaria grave e a sanción consistirá en multa pecuniaria fixa de 1.000 euros.

3. As demais infraccións tributarias relativas a este imposto serán cualificadas e sancionadas de conformidade co disposto na Lei 58/2003, do 17 de decembro, xeral tributaria, sen prexuízo do establecido no artigo anterior.

Artigo 104. *Habilitación á Lei de orzamentos xerais do Estado.*

A Lei de orzamentos xerais do Estado poderá modificar as exencións, a redución e os tipos impositivos do imposto.»

Nove. Engádesse unha disposición transitoria oitava coa seguinte redacción:

«Disposición transitoria oitava. *Inscripción no rexistro territorial no imposto especial sobre a electricidade.*

Os obrigados a presentar autoliquidacións por este imposto, así como os beneficiarios das exencións e da redución establecidas nel que xa figuren inscritos no correspondente rexistro territorial polo imposto sobre a electricidade non deberán solicitar unha nova inscrición por este imposto.»

Artigo cuarto. *Modificación da Lei 16/2013, do 29 de outubro, pola que se establecen determinadas medidas en materia de fiscalidade ambiental e se adoptan outras medidas tributarias e financeiras.*

Modifícase o artigo 5 da Lei 16/2013, do 29 de outubro, pola que se establecen determinadas medidas en materia de fiscalidade ambiental e se adoptan outras medidas tributarias e financeiras, nos seguintes termos:

Un. No punto cinco engádense os números 1, pasan os actuais 1 a 6 a numerarse como 2 a 7, respectivamente, e 8 e o actual 7 pasa a numerarse como 9, coa seguinte redacción:

«1. «Consumidor final»: a persoa ou entidade que adquira os gases fluorados de efecto invernadoiro co imposto repercutido para a súa revenda, incorporación en produtos, para uso final nas súas instalacións, equipamentos ou aparellos, para a fabricación de equipamentos ou aparellos ou para a carga, recarga, reparación ou mantemento de equipamentos ou aparellos.

Sempre terá a condición de consumidor final a persoa ou entidade que adquira os gases fluorados de efecto invernadoiro para o seu uso na fabricación de equipamentos ou aparellos, así como na carga, recarga, reparación ou mantemento de equipamentos ou aparellos e dispoña unicamente do certificado para a manipulación de equipamentos con sistemas frigoríficos de carga de refrixerante inferior a 3 quilogramos de gases fluorados ou para a manipulación de sistemas frigoríficos que empreguen refrixerantes fluorados destinados a confort térmico de persoas instalados en vehículos conforme o establecido no anexo I do Real decreto 795/2010, do 16 de xuño, polo que se regula a comercialización e manipulación de gases fluorados e equipamentos baseados neles, así como a certificación dos profesionais que os utilizan.

Para estes efectos, enténdese por «vehículos» calquera medio de transporte de persoas ou mercadorías, exceptuando ferrocarrís, embarcacións e aeronaves, e incluíndo maquinaria móbil de uso agrario ou industrial.»

«8. "Revendedor": a persoa ou entidade que, por estar autorizada pola oficina xestora nos termos establecidos regulamentariamente, adquira exentos os gases obxecto do imposto para calquera dos seguintes fins:

a) seren entregados a un consumidor final, a outra persoa ou entidade para a súa posterior comercialización no ámbito territorial de aplicación do imposto ou para o seu uso ou envío fóra do ámbito territorial de aplicación do imposto,

b) seren utilizados para efectuar unha carga, recarga, reparación ou mantemento de equipamentos ou aparellos dos seus clientes.»

Dous. No número 1 do punto seis engádesse a letra c) e modifícase o número 2, coa seguinte redacción:

«c) A importación e adquisición intracomunitaria dos gases fluorados de efecto invernadoiro obxecto do imposto contidos nos produtos cuxa utilización comporte inherentemente as emisións destes á atmosfera, como os aerosois, sistemas e escumas de poliuretano e poliestireno extruído, entre outros.»

«2. Non estarán suxeitas ao imposto as vendas ou entregas de gases fluorados de efecto invernadoiro que impliquen o seu envío directo polo produtor, importador ou adquirente intracomunitario a un destino fóra do ámbito territorial de aplicación do imposto.

Tampouco estarán suxeitas ao imposto:

– As vendas ou entregas, o autoconsumo ou, no caso da letra c) do punto anterior, a importación ou adquisición intracomunitaria dos gases fluorados de efecto invernadoiro cun potencial de quentamento atmosférico igual ou inferior a 150.

– As perdas de gases obxecto do imposto derivadas das imprecisións dos diferentes instrumentos de medición, sempre que se poida acreditar que as ditas perdas se encontran dentro dos límites da tolerancia de peso especificados no correspondente certificado do instrumento de medición, debidamente homologado de conformidade co programa de certificación establecido pola Organización Internacional de Metroloxía Legal.»

Tres. O punto sete queda redactado da seguinte forma:

«Sete. Exencións:

1. Estarán exentas nas condicións que regulamentariamente se establezan:

a) A primeira venda ou entrega efectuada a empresarios que destinen os gases fluorados de efecto invernadoiro á súa revenda no ámbito territorial de aplicación do imposto sempre que estes teñan a condición de revendedores de acordo co establecido no punto cinco do artigo cinco da Lei 16/2013.

b) A primeira venda ou entrega efectuada a empresarios que destinen os gases fluorados de efecto invernadoiro, incluído os contidos en produtos, equipamentos ou aparellos, ao seu envío ou utilización fóra do ámbito territorial de aplicación do imposto.

c) A primeira venda ou entrega a empresarios que destinen os gases fluorados de efecto invernadoiro como materia prima para a súa transformación química nun proceso en que estes gases son enteiramente alterados na súa composición ou como materia prima para mesturas doutros gases fluorados.

d) A primeira venda ou entrega efectuada a empresarios que destinen os gases fluorados de efecto invernadoiro á súa incorporación por primeira vez a equipamentos ou aparellos novos.

e) A primeira venda ou entrega efectuada a empresarios que destinen os gases fluorados de efecto invernadoiro á fabricación de medicamentos que se presenten como aerosois dosificadores para inhalación.

f) A primeira venda ou entrega de gases fluorados de efecto invernadoiro destinados a efectuar as recargas en equipamentos, aparellos ou instalacións dos que previamente se extraesen outros gases e se acredite que se entregaron aos xestores de residuos recoñecidos pola Administración pública competente para a súa destrución, reciclaxe ou rexeneración. A cantidade de gas exenta non poderá ser superior á que se extraese do equipamento e se entregase ao xestor de residuos.

g) A primeira venda ou entrega de gases fluorados de efecto invernadoiro aos buques ou aeronaves que realicen navegación marítima ou aérea internacional, excluída a privada de recreo.

Para os efectos do parágrafo anterior, enténdese por navegación marítima ou aérea internacional a realizada partindo do ámbito territorial de aplicación do imposto e que conclúa fóra deste ou viceversa. Así mesmo, considérase navegación marítima internacional a realizada por buques afectos á navegación en mar aberto que se dediquen ao exercicio dunha actividade industrial, comercial ou pesqueira, distinta do transporte, sempre que a duración da navegación, sen escala, exceda as corenta e oito horas.

2. Estará exenta nun 95 por cento, nas condicións que regulamentariamente se establezan, a primeira venda ou entrega efectuada a empresarios que destinen os gases fluorados de efecto invernadoiro cun potencial de quentamento atmosférico igual ou inferior a 3.500 á súa incorporación en sistemas fixos de extinción de incendios ou se importen ou adquiren en sistemas fixos de extinción de incendios.

Así mesmo, estará exenta nun 95 por cento a primeira venda ou entrega de gases fluorados de efecto invernadoiro a centros oficialmente recoñecidos, con fins exclusivamente docentes ou a centros que realicen funcións de investigación, así como a laboratorios de probas de empresas consultoras ou de enxeñaría ou para a investigación dos fabricantes, sempre que non saian destes ou se xustifique a súa destrución a través dun xestor de residuos.

Os directores destes centros solicitarán a aplicación desta exención á oficina xestora. No caso de que os gases fluorados se vaian destinar a outros usos ou saian dos ditos centros, o director deberá poñelo en coñecemento da oficina xestora.

Tamén estará exenta nun 95 por cento a primeira venda ou entrega dos gases fluorados de efecto invernadoiro destinados ás Forzas Armadas en equipamentos de extinción de incendios.

O Ministerio de Defensa solicitará a aplicación desta exención á oficina xestora. Na dita solicitude precisarase a clase e cantidade de gases fluorados de efecto invernadoiro que se desexa adquirir con exención, de acordo coas necesidades previstas. En caso de modificarse as circunstancias comunicadas na solicitude, o Ministerio de Defensa deberá poñelo en coñecemento da oficina xestora.

3. Cando, segundo proceda, se cumpran *mutatis mutandis* os requisitos recollidos tanto nesta lei coma regulamentariamente para as exencións reguladas nos números anteriores deste punto, estarán exentos os autoconsumos de gases fluorados de efecto invernadoiro e as importacións e adquisicións intracomunitarias dos gases fluorados de efecto invernadoiro aos cales fai referencia a letra c) do número 1 do punto seis desta lei.

4. Non obstante o disposto nos números 1, 2 e 3 deste punto, se os gases fluorados de efecto invernadoiro así adquiridos son destinados a usos distintos dos que xeran o dereito á exención, considerarase realizada a primeira venda ou entrega no momento en que se destinen ao seu consumo no ámbito territorial de aplicación do imposto ou se utilicen nos ditos usos.»

Catro. Modifícase o número 1 e engádese o número 3 no punto nove, que quedan redactados da seguinte forma:

«1. Son contribuíntes do imposto os fabricantes, importadores, adquirentes intracomunitarios, xestores de residuos e os revendedores que realicen as vendas ou entregas, importacións, adquisicións intracomunitarias ou as operacións de autoconsumo suxeitas ao imposto.

(...)

3. Nos supostos a que fai referencia o número 3 do punto seis deste artigo nos cales se presume, salvo proba en contrario, que foron obxecto de vendas ou entregas suxeitas ao imposto aqueles gases fluorados de efecto invernadoiro nos cales non se xustifique o seu destino, terán a consideración de contribuíntes os fabricantes, importadores, adquirentes intracomunitarios ou revendedores que realicen as ditas vendas ou entregas.»

Cinco. Suprímese o segundo parágrafo do punto dezaioito, o punto dezanove pasa a ser o punto vinte e o punto dezanove queda redactado da seguinte forma:

«Dezanove. *Réxime especial para o sector do poliuretano.*

O tipo impositivo que se deberá aplicar aos gases fluorados que se destinen a producir poliuretano ou se importen ou adquiran en poliuretano xa fabricado será o resultado de multiplicar o tipo impositivo que lle corresponda segundo o seu potencial de quecemento atmosférico, que contén o punto once do artigo 5, polo coeficiente de 0,10.»

Disposición adicional única. *Procedementos de inspección, comprobación limitada e verificación de datos, en relación co imposto sobre o valor engadido devindicado nas importacións de bens.*

Os procedementos de inspección, comprobación limitada e verificación de datos relativos ao imposto sobre o valor engadido devindicado nas importacións de bens, rexeranse polo disposto no título III da Lei 58/2003, do 17 de decembro, xeral tributaria, coas seguintes especialidades:

a) Os procedementos a que se refire esta disposición quedarán limitados no seu alcance á inspección, comprobación, investigación e verificación de datos das obrigas tributarias derivadas exclusivamente das operacións de importación.

Cando se trate do procedemento de inspección, o alcance establecido no parágrafo anterior non será susceptible de ser ampliado ao abeiro do artigo 149 da Lei xeral tributaria.

b) Cando as cotas liquidadas como resultado dos citados procedementos se refiran a operacións de importación realizadas por suxeitos pasivos acollidos, no momento da súa realización, ao sistema de diferimento regulado no punto dous do artigo 167 da Lei 37/1992, do 28 de decembro, do imposto sobre o valor engadido, o ingreso daquelas efectuarase mediante o referido sistema de diferimento.

Disposición transitoria única. *Réxime especial do grupo de entidades.*

As entidades que no momento da entrada en vigor desta lei estivesen acollidas ao réxime especial do grupo de entidades, que non cumpran os novos requisitos de vinculación a que se refire o punto trinta e tres do artigo primeiro desta lei, poderán seguir acollidas ao dito réxime ata o 31 de decembro de 2015, con suxeición aos requisitos de vinculación exixibles conforme a normativa vixente antes da entrada en vigor desta lei.

Disposición derogatoria única. *Reembolso do imposto sobre o valor engadido e do imposto xeral indirecto canario en importacións de bens.*

A partir do 1 de abril de 2016 queda derogada a disposición adicional única da Lei 9/1998, do 21 de abril, pola que se modifica a Lei 37/1992, do 28 de decembro, do imposto sobre o valor engadido, e o punto décimo cuarto do artigo 9 da Lei 66/1997, do 30 de decembro, de medidas fiscais, administrativas e da orde social.

Disposición derradeira primeira. *Adaptación da Lei reguladora do imposto xeral indirecto canario e do concepto de rehabilitación para os efectos da materialización da reserva para investimentos en Canarias á Sentenza do Tribunal Constitucional 164/2013, do 26 de setembro.*

Primeiro. Con efectos desde o 1 de xaneiro de 2010 e vixencia indefinida, introdúcese as seguintes modificacións na Lei 20/1991, do 7 de xuño, de modificación dos aspectos fiscais do réxime económico fiscal de Canarias:

Un. Modifícase o número 11 do artigo 14, que queda redactado da seguinte forma:

«11. As importacións de bens cuxo valor global non exceda os 22 euros.

Exceptúanse do disposto no parágrafo anterior:

- a) Os produtos alcohólicos comprendidos nos códigos NC 22.03 a 22.08 do arancel alfandegueiro.
- b) Os perfumes e augas de colonia.
- c) O tabaco en rama ou manufacturado.»

Dous. Modifícase o número 2 do punto tres.un do artigo 17, que queda redactado da seguinte forma:

«2. Os de transporte que se citan a continuación, pola parte de traxecto que discorra polo territorio de aplicación do imposto tal e como este se define no artigo 3 desta lei:

- a) Os de transporte de pasaxeiros, calquera que sexa o seu destinatario.
- b) Os de transporte de bens cando o destinatario non sexa un empresario ou profesional que actúa como tal.»

Segundo. Con efectos desde o 1 de xaneiro de 2011 e vixencia indefinida, introdúcese as seguintes modificacións na Lei 20/1991, do 7 de xuño, de modificación dos aspectos fiscais do réxime económico fiscal de Canarias:

Un. Modifícase o número 4 do artigo 11, que queda redactado da seguinte forma:

«4. As entregas de bens a organismos debidamente recoñecidos que os envíen con carácter definitivo á península, illas Baleares, Ceuta, Melilla, calquera outro Estado membro da Comunidade Europea ou os exporten definitivamente a países terceiros no marco das súas actividades humanitarias, caritativas ou educativas, logo de recoñecemento do dereito á exención na forma que regulamentariamente se determine.

Non obstante, cando quen entregue os bens a que se refire o parágrafo anterior deste punto sexa un ente público ou un establecemento privado de carácter social, poderase solicitar á Administración tributaria canaria a devolución do imposto soportado que non se puidese deducir totalmente logo de xustificación do seu importe no prazo de tres meses desde que as ditas entregas se realicen.»

Dous. Modifícase o número 7 do artigo 12, que queda redactado da seguinte forma:

«7. As entregas de bens e as prestacións de servizos destinadas aos organismos internacionais recoñecidos por España ou aos membros con estatuto diplomático dos ditos organismos ou ao seu persoal técnico e administrativo, dentro dos límites e coas condicións fixadas regulamentariamente ou establecidas nos convenios internacionais.

En particular, incluíranse neste punto as entregas de bens e as prestacións de servizos destinadas á Comunidade Europea, á Comunidade Europea da Enerxía Atómica, ao Banco Central Europeo ou ao Banco Europeo de Investimentos, ou

aos organismos creados polas comunidades aos cales se aplica o Protocolo do 8 de abril de 1965 sobre os privilexios e as inmunidades das Comunidades Europeas, dentro dos límites e conforme as condicións do dito protocolo e os acordos para a súa aplicación ou os acordos de sede, sempre que con iso non se provoquen distorsións na competencia.»

Tres. Modifícase o ordinal 7.º do número 1 do artigo 14, e o número 9 do mesmo artigo, que quedan redactados da seguinte forma:

«1.7.º As divisas, billetes de banco e moedas que sexan medios legais de pagamento, con excepción das moedas e billetes de colección e das pezas de ouro, prata e platino.»

«9. As importacións efectuadas por organismos internacionais recoñecidos por España e as realizadas polos seus membros con estatuto diplomático e o seu persoal técnico e administrativo, cos límites e nas condicións fixadas regulamentariamente ou establecidas nos convenios internacionais polos cales se crean tales organismos ou nos acordos sobre a sede destes.

En particular, estarán exentas do imposto as importacións de bens realizadas pola Comunidade Europea, a Comunidade Europea da Enerxía Atómica, o Banco Central Europeo ou o Banco Europeo de Investimentos, ou polos organismos creados polas comunidades aos cales se aplica o Protocolo do 8 de abril de 1965 sobre os privilexios e as inmunidades das Comunidades Europeas, dentro dos límites e conforme as condicións do dito protocolo e os acordos para a súa aplicación ou aos acordos de sede, sempre que a dita exención non provoque distorsións na competencia.»

Catro. Modifícase o ordinal 3.º do número 1 do artigo 31, que queda redactado da seguinte forma:

«3.º A factura orixinal ou o xustificante contable da operación expedido por quen realice unha entrega de bens ou unha prestación de servizos ao destinatario, suxeito pasivo do imposto, nos supostos a que se refire o ordinal 2.º do número 1 do artigo 19 e o artigo 58 ter.6 desta lei, sempre que a cota devindicada pola dita entrega ou prestación estea debidamente declarada na declaración liquidación a que se refire o artigo 59.1.f) da Lei 20/1991.

No suposto de substitución a que se refire o número 6 do artigo 25 da Lei 19/1994, do 6 de xullo, o documento de ingreso da cota.»

Cinco. Modifícase o artigo 32, que queda redactado da seguinte forma:

Artigo 32. *Nacemento do dereito a deducir.*

O dereito á dedución nace no momento en que se devindican as cotas deducibles.

Non obstante, no suposto de substitución a que se refire o número 6 do artigo 25 da Lei 19/1994, do 6 de xullo, o dereito á dedución nace no momento en que se ingrese a cota.»

Seis. Modifícase o número 4 do artigo 33, que queda redactado da seguinte forma:

4. Entenderanse soportadas as cotas deducibles, así como a carga impositiva implícita nas adquisicións a comerciantes retalistas, no momento en que o empresario ou profesional que as soportou reciba a correspondente factura ou demais documentos xustificativos do dereito a deducir.

Se a devindicación do imposto se produce nun momento posterior ao da recepción da factura, as ditas cotas entenderanse soportadas cando se devindican.

No suposto de substitución a que se refire o número 6 do artigo 25 da Lei 19/1994, do 6 de xullo, as cotas entenderanse soportadas no momento en que se ingresen.»

Sete. Engádesse un número 8 ao artigo 48, que queda redactado da seguinte forma:

«8. No caso de empresarios ou profesionais establecidos nun Estado membro da Comunidade Europea distinto de España, a solicitude deberase presentar por vía electrónica a través do portal electrónico disposto para o efecto polo Estado membro en que estean establecidos.»

Oito. Modifícase a letra c) do número 1 do artigo 59, que queda redactada da seguinte forma:

«c) Conservar as facturas recibidas, os xustificantes contables e as copias das facturas expedidas, mesmo por medios electrónicos, durante o prazo de prescrición do imposto.

Cando os documentos a que se refire o parágrafo anterior se refiran a adquisicións polas cales se soportasen ou se satisfixesen cotas do imposto cuxa dedución estea sometida a un período de regularización, deberanse conservar durante o período de regularización correspondente ás ditas cotas e os catro anos seguintes.»

Terceiro. Con efectos desde o 1 de xaneiro de 2011 e ata o 31 de decembro de 2014, modifícase a letra a) do número 3 do punto un do artigo 17 da Lei 20/1991, do 7 de xuño, de modificación dos aspectos fiscais do réxime económico fiscal de Canarias, que queda redactada da seguinte forma:

«a) Os servizos que se enumeran a continuación cando o destinatario destes estea establecido ou teña o seu domicilio ou residencia habitual fóra da Unión Europea:

As cesións e concesións de dereitos de autor, patentes, licenzas, marcas de fábrica ou comerciais e os demais dereitos de propiedade intelectual ou industrial, así como calquera outro dereito similar.

A cesión ou concesión de fondos de comercio, de exclusivas de compra ou venda ou do dereito a exercer unha actividade profesional.

Os de publicidade.

Os de asesoramento, auditoría, enxeñaría, gabinete de estudos, avogacía, consultores, expertos contables ou fiscais e outros similares, con excepción dos comprendidos no número 1 do punto un da parte tres deste artigo.

Os de tratamento de datos e a subministración de informacións, incluídos os procedementos e experiencias de carácter comercial.

Os de tradución, corrección ou composición de textos, así como os prestados por intérpretes.

Os de seguro, reaseguro e capitalización, así como os servizos financeiros, citados respectivamente polo artigo 10, número 1, ordinais 16.º e 18.º, desta lei, incluídos os que non estean exentos, con excepción do alugamento de caixas de seguridade.

Os de cesión de persoal.

A dobraxe de películas.

Os arrendamentos de bens mobles corporais, con excepción dos que teñan por obxecto calquera medio de transporte e os colectores.

A provisión de acceso aos sistemas de distribución de gas natural, electricidade, calefacción ou refrixeración, e o seu transporte ou transmisión a través dos ditos sistemas, así como a prestación doutros servizos directamente relacionados con calquera dos servizos comprendidos neste parágrafo.

As obrigas de non prestar, total ou parcialmente, calquera dos servizos enunciados nesta letra.»

Cuarto. Con efectos para os períodos impositivos iniciados a partir do 1 de xaneiro de 2010, modifícanse as letras A e C do número 4 do artigo 27 da Lei 19/1994, do 6 de xullo, de modificación do réxime económico e fiscal de Canarias, que quedan redactadas da seguinte forma:

«A. Os investimentos iniciais consistentes na adquisición de elementos patrimoniais novos do activo fixo material ou inmaterial como consecuencia:

Da creación dun establecemento.

Da ampliación dun establecemento.

Da diversificación da actividade dun establecemento para a elaboración de novos produtos.

Da transformación substancial no proceso de produción dun establecemento.

Tamén terán a consideración de iniciais os investimentos en solo, edificado ou non, sempre que non se beneficiasen anteriormente do réxime previsto neste artigo e se afecte:

Á promoción de vivendas protexidas, cando proceda esta cualificación de acordo co previsto no Decreto 27/2006, do 7 de marzo, polo que se regulan as actuacións do Plan de vivenda de Canarias, e sexan destinadas ao arrendamento pola sociedade promotora.

Ao desenvolvemento de actividades industriais incluídas nas divisións 1 a 4 da sección primeira das tarifas do imposto sobre actividades económicas, aprobadas polo Real decreto legislativo 1175/1990, do 28 de setembro, polo que se aproban as tarifas e a instrución do imposto sobre actividades económicas.

Ás zonas comerciais situadas nunha área cuxa oferta turística se encontre en declive por precisar de intervencións integradas de rehabilitación de áreas urbanas.

Ás actividades turísticas reguladas na Lei 7/1995, do 6 de abril, de ordenación do turismo de Canarias, cuxa adquisición teña por obxecto a rehabilitación dun establecemento turístico.

Para os únicos efectos de entender incluído no importe da materialización da reserva o valor correspondente ao solo, consideraranse obras de rehabilitación as actuacións dirixidas á renovación, ampliación ou mellora de establecementos turísticos, sempre que reúnan as condicións necesarias para ser incorporadas ao activo fixo material como maior valor do inmovible.

No caso dos establecementos turísticos situados nunha área cuxa oferta turística se encontre en declive, por precisar de intervencións integradas de rehabilitación de áreas urbanas, segundo os termos en que se define nas directrices de ordenación xeral de Canarias, aprobada pola Lei 19/2003, do 14 de abril, pola que se aproban as directrices de ordenación xeral e as directrices de ordenación do turismo de Canarias, con independencia do importe das ditas actuacións.

No caso dos establecementos turísticos situados fóra das áreas cuxa oferta turística se encontre en declive, sempre que o custo das ditas actuacións exceda o 25 por cento do valor catastral do establecemento, descontada a parte proporcional correspondente ao solo.

Tratándose de elementos de transporte, deberán destinarse ao uso interno da empresa en Canarias, segundo se determina no número 5 deste artigo, sen que se poidan utilizar para a prestación de servizos de transporte a terceiros.

No caso de activo fixo inmaterial, deberase tratar de dereitos de uso de propiedade, industrial ou intelectual, coñecementos non patentados, nos termos que regulamentariamente se determinen, e de concesións administrativas, e reunir os seguintes requisitos:

Utilizarse exclusivamente no establecemento que reúna as condicións indicadas nesta letra.

Ser amortizable.

Ser adquirido a terceiros en condicións de mercado. No caso das concesións administrativas entenderase que son adquiridas en condicións de mercado cando sexan obxecto dun procedemento de concorrencia competitiva.

Figurar no activo da empresa.

Tratándose de suxeitos pasivos que cumpran as condicións do artigo 108 do texto refundido da Lei do imposto sobre sociedades, no período impositivo en que se obtén o beneficio con cargo ao cal se dota a reserva, o investimento poderá consistir na adquisición de activos fixos usados, sempre que os bens adquiridos non se beneficiasen anteriormente do réxime previsto neste artigo. Tratándose de solo, deberán cumprirse en todo caso as condicións previstas nesta letra.

Determinaranse regulamentariamente os termos en que se entenda que se produce a creación ou ampliación dun establecemento e a diversificación e a transformación substancial da súa produción.»

«C. A adquisición de elementos patrimoniais do activo fixo material ou inmaterial que non poida ser considerada como investimento inicial por non reunir ningunha das condicións establecidas na letra A anterior, o investimento en activos que contribúan á mellora e protección do ambiente no territorio canario, así como aqueles gastos de investigación e desenvolvemento que regulamentariamente se determinen.

Tratándose de vehículos de transporte de pasaxeiros por vía marítima ou por estrada, deberanse dedicar exclusivamente a servizos públicos no ámbito de funcións de interese xeral que se correspondan coas necesidades públicas das illas Canarias. Tratándose de solo, edificado ou non, este débese afectar:

Á promoción de vivendas protexidas, cando proceda esta cualificación de acordo co previsto no Decreto 27/2006, do 7 de marzo, polo que se regulan as actuacións do Plan de vivenda de Canarias, destinadas ao arrendamento pola sociedade promotora.

Ao desenvolvemento de actividades industriais incluídas nas divisións 1 a 4 da sección primeira das tarifas do imposto sobre actividades económicas, aprobadas polo Real decreto lexislativo 1175/1990, do 28 de setembro, polo que se aproban as tarifas e a instrución do imposto sobre actividades económicas.

Ás zonas comerciais situadas nunha área cuxa oferta turística se encontre en declive por precisar de intervencións integradas de rehabilitación de áreas urbanas.

Ás actividades turísticas reguladas na Lei 7/1995, do 6 de abril, de ordenación do turismo de Canarias, cuxa adquisición teña por obxecto a rehabilitación dun establecemento turístico.

Para os únicos efectos de entender incluído no importe da materialización da reserva o valor correspondente ao solo, consideraranse obras de rehabilitación as actuacións dirixidas á renovación, ampliación ou mellora de establecementos turísticos, sempre que reúnan as condicións necesarias para seren incorporadas ao activo fixo material como maior valor do inmovible.

No caso dos establecementos turísticos situados nunha área cuxa oferta turística se encontre en declive, por precisar de intervencións integradas de rehabilitación de áreas urbanas, segundo os termos en que se define nas directrices de ordenación xeral de Canarias, aprobada pola Lei 19/2003, do 14 de abril, pola que se aproban as directrices de ordenación xeral e as directrices de ordenación do turismo de Canarias, con independencia do importe das actuacións.

No caso dos establecementos turísticos situados fóra das áreas cuxa oferta turística se encontre en declive, sempre que o custo das ditas actuacións exceda o 25 por cento do valor catastral do establecemento, descontada a parte proporcional correspondente ao solo.»

Disposición derradeira segunda. *Título competencial.*

Esta lei apróbase ao abeiro do disposto no artigo 149.1.14.^a da Constitución, que atribúe ao Estado a competencia en materia de Facenda xeral.

Disposición derradeira terceira. *Incorporación de dereito da Unión Europea.*

Mediante esta lei incorpóranse ao dereito español a Directiva 2008/8/CE do Consello, do 12 de febreiro de 2008, pola que se modifica a Directiva 2006/112/CE no que respecta ao lugar da prestación de servizos, a Directiva 2013/43/UE, do 22 de xullo de 2013, pola que se modifica a Directiva 2006/112/CE, relativa ao sistema común do imposto sobre o valor engadido, no que respecta á aplicación optativa e temporal do mecanismo de investimento do suxeito pasivo a determinadas entregas de bens e prestacións de servizos susceptibles de fraude, a Directiva 2013/61/UE, do 17 de decembro de 2013, que modifica as directivas 2006/112/CE e 2008/118/CE polo que respecta ás rexións ultraperiféricas francesas e, en particular, a Mayotte, e a Directiva 2003/96/CE do Consello, do 27 de outubro, pola que se reestrutura o réxime de imposición dos produtos enerxéticos e da electricidade.

Disposición derradeira cuarta. *Desenvolvemento regulamentario.*

Habílitase o Goberno para que, no ámbito das súas competencias, dite as disposicións regulamentarias necesarias para o desenvolvemento e aplicación desta lei.

Disposición derradeira quinta. *Entrada en vigor.*

A presente lei entrará en vigor o 1 de xaneiro de 2015, coa excepción da disposición derradeira primeira, que entrará en vigor o día seguinte ao da súa publicación no «Boletín Oficial del Estado». Non obstante:

- a) O disposto nos puntos dez, vinte e nove, trinta e corenta e un do artigo primeiro, estes últimos só no que respecta á modificación do ordinal 6.º do punto dous do artigo 124 e do punto quinto do anexo respectivamente da Lei 37/1992, será de aplicación a partir do 1 de xaneiro de 2016.
- b) O disposto nos puntos dezanove do artigo primeiro e cinco do artigo segundo será de aplicación a partir do 1 de abril de 2015.
- c) O disposto nos puntos dezaseis, dezasete, dezaioito e dezanove do artigo segundo terá efectos desde o día 1 de xullo de 2014.
- d) O disposto nos puntos un, dous.2 e catro do artigo cuarto será de aplicación a partir do 1 de xaneiro de 2014.

Por tanto,
Mando a todos os españois, particulares e autoridades, que cumbran e fagan cumprir esta lei.

Madrid, 27 de novembro de 2014.

FELIPE R.

O presidente do Goberno,
MARIANO RAJOY BREY